

סופרת חבי מכר של ה - The New York Times

ספר שני בסדרת
'החוטאים המקוריים': השנים האדומות

המלאך

טיפאני ריז

"טוען, מתוחכם וספרותי... בדיוק כפי שארנוטיקה טובה צריכה להיות."
קטרי הוסס, מחברת Tender Mercies

"כשנשאלים איתנו מתי כתיבה אירונית, אנחנו אומרות - טיפאני ריז!
היא לא אלהי!

טיפאני רייז

המלאך

ספר שני בסדרת החוטאים המקוריים
השנים האדומות

מאנגלית: תם פררו

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

טיפאני רייז
המלאך

Tiffany Reisz
THE ANGEL

The Original Sinners book 2

עורכות ראשיות: גלי אבני גילאור, ורד רווה שמואל
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג
© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

All rights reserved including the right of reproduction in
whole or in part in any form.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents
are either the product of
the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual
persons, living or dead, business establishments, events or locales
is entirely coincidental

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר
או לקלוט בכל דרך

או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר –
כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש

מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות
מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2020 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים בע"מ
נדפס בישראל 2020

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ

רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.

6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2020

ISBN 978-965-7648-872 ב"תסמ

www.ahavot.com

למלאך שלי, ג'ינה סְקֵלְרָה. אני מתגעגעת אלייך.
לחווה, החוטאת המקורית.
ולאנדרו שאפֶר, מים רבים...

חלק ראשון

1

"פאדג'."

התנוחה הכמעט הפוכה שבה היתה נתונה, כשראשה נתלה משפת המיטה, איפשרה לנורה לראות את קרן האור המאיימת שהסתננה מבעד לחלון בזווית ונפלה לאורך הרצפה. סורן חדר לתוכה שוב, והיא נרתעה בעונג.

"אלינור, את חושבת על אוכל ברגע כזה?" סורן נע בכוח בתוכה פעם נוספת וגמר ברעד מרוסן.

נורה צחקה בתגובה לאורגזמה הטרייה שלה, ולאבסורד שבניהול השיחה הזאת במצבה הנוכחי, והשלימה את המחשבה שלה בקול. "אתה זה שאסר עליי להמשיך לקלל בימי ראשון. אז פאדג', אני עומדת לאחר למיסה, אדוני."

סורן הרכין את ראשו ונשק לצווארה.

"שמעתי ממקור מוסמך שהכומר שלך ממש לא יהיה מרוצה אם תאחרי," הוא לחש באוזנה.

"אז כדאי שהכומר שלי ישחרר את הרגל שלי שקשורה לעמוד המיטה שלו."

סורן התרומם מעליה ונעץ בה מבט חמור סבר. היא עיפעה אליו בריסיה בתמימות.

"תתחנני אליי," פקד עליה, ונורה התחילה לנהום. בן זונה יהיר.

הוא לא אסר עליה לקלל במחשבותיה, ככלות הכול. אלא רק בקול רם.

סורן הצמיד את אצבעו לשפתיה.

"לא ביקשתי שתנהמי. אלא שתתחנני."

נורה נרתעה והרפתה את לסתה, ואז נשמה עמוק.

"בבקשה, אדוני, האם תואיל בטובך לשחרר אותי כדי שאוכל להחזיר את התח... את הישבן שלי הביתה, להתקלח, לאכול ארוחת בוקר לראשונה השבוע, לזרוק על עצמי בגדים ולחזור צנועה וחסודה לכנסייה, להתיישב על הספסל שלי ולדמיין אותך עירום בזמן שאתה נושא דרשה כלשהי על חטאים, ועל כך שאלוהים, למרבה ההפתעה, מתנגד להם? אני מתחננת בפניך ממעמקי גופי."

סורן סטר לירכה האחורית כה חזק עד שהיא צווחה. אבל הוא בכל זאת הרים את ידיו ופרם את חבל המשי השחור שהיה קשור סביב הקרסול שלה. לאחר מכן הוא התרחק ממנה באי־רצון ניכר ונשכב על צדו.

החופש החדש שלה איפשר לנורה להזדחל אל מחוץ למיטתו. סורן השעין את ראשו על כף ידו ונמתח בעצלתיים על מצעיו הלבנים. לא היתה לה כל כוונה להסתכל עליו. אם תביט בו, היא מיד תזדחל בחזרה אליו.

"את ממהרת, קטנה שלי?"

"לעזוב אותך? לא. להימנע מאיחור למיסה שיזכה אותי בעוד סבב מכות השבוע? כן." סורן ליטף את השוק האחורית שלה, ונורה הסתובבה אליו ושיפדה אותו במבטה. "אתה מנסה לגרום לי לאחר... אדוני?"

סורן נאנח והסיר ממנה את ידו. זה לא היה הוגן. בית הכומר ניצב במרחק שתי דקות בלבד מהכנסייה, ומשום שהיה גבר ולא היה צריך לשקול היטב את תלבושתו, הוא יכול היה להתארגן בתוך עשר דקות.

"זאת האשמה אכזרית, אלינור. מובן שלעולם לא הייתי מנסה לגרום לך לאחר בכוונה. את הרי מודל לחיקוי לצעירים בכנסייה."

נורה פלטה נחרת צחוק והתחילה לאסוף את בגדיה. היא משכה את החולצה שלה מעמוד המיטה שאליו היתה רגלה קשורה אמש,

בשעה שסורן הצליף בה עד אובדן חושים. החצאית שלה נחה על הרצפה, מקומטת, במקום שבו נחתה לאחר שסורן פתח את הרוכסן והניח לה להישמט, ומיד כופף את נורה מעל מיטתו וקשר את קרסוליה למוט פישוק. היא מצאה את החזייה שלה במקום כלשהו מתחת למיטה, והתחטונים שלה היו במקומם במגירה בבית. כשהיתה עם סורן היא טרחה ללבוש תחטונים לעתים רחוקות בלבד – פריט הלבוש הזה רק עמד בדרכם.

"מודל לחיקוי? נורה סאתרלין – סופרת ארוטיקה ודומית לשעבר. נעים להכיר." היא הושיטה לו את ידה ללחיצה. סורן הביט בידה וזקר גבות לעברה.

"את מודל לחיקוי בשביל מייקל. הוא מעריץ אותך."
 "אבל מייקל אחד משלנו, אדוני." היא חייכה כשזכרה במתנת יום-השנה שסורן העניק לה בשנה שעברה: בתוליו של מי שהיה כנראה הנער המתבגר היפה בתבל. יפה, קינקי, ולמרבה הצער טרוד עד עמקי נפשו. "מובן שיש לו חולשה אליי. או שיש לו זקפה, בעצם. בכל אופן, אף אחד מהחנונים הוונילים בכנסייה לא אמור לראות בי דוגמה ומופת."

נורה תחבה את כפות רגליה לתוך נעליה בזמן שסורן קם מהמיטה.

לבה הלם בחוזקה למראה הגבר שהתקדם לעברה, עירום, חסר בושה, מתנשא לגובה של יותר ממטר ותשעים. אילו מישהו הסתכל עליו באותו רגע, הוא לא היה מאמין שסורן כבר בן ארבעים ושבע. ואילו מישהו צפה בהם הלילה והבוקר, כשסורן הכה אותה וזיין אותה פעם אחר פעם במגוון תנוחות משפילות להפליא, הוא לא יכול היה להעלות על דעתו שמדובר באחד מהכמרים הקתולים המכובדים ביותר בכל ניו אינגלנד.

"את מעניקה להם תקווה שאפשר להיות קתולי בוגר בלי להיות קונבנציונלי או מתנשא."

"אתה מנסה לומר שהילדים חושבים שאני מגניבה, נכון?"

"ואני מסכים איתם לחלוטין."

היא נשאה אליו את פניה כדי להיפרד ממנו בנשיקה חטופה. במקום זאת הוא התכופף ונישק אותה בנשיקה ארוכה ואיטית... עמוקה, רכושנית. אף אחד מעולם לא נישק אותה כמו סורן – כאילו הוא בתוך הגוף שלה גם כשחדר אך ורק לתוך פיה. לאחר כחמש דקות של נשיקה בתשוקה טהורה, סורן סוף־סוף התרחק ממנה.

"אלינור, באמת עדיף שתפסיקי להתמזמזו." עיניו האפורות – כפלדה נצצו בממזריות.

נורה הביטה בו ברוגז. "חתיכת ממ –" התחילה לומר, וסורן החזיר לה מבט מרוגז. כל עניין ה"בלי קללות ביום ראשון" הזה עוד יהרוג אותה. אבל היא תעמוד בו, וכל מי שחושב אחרת מוזמן ללכת להשתגל. "מכולה עמוסה בכוונות מרושעות. הנשיקה הזאת שלך גזלה ממני חמש דקות. אלוהים אדירים."

"גברתי הצעירה, אם לא תפסיקי לשאת את שם האל לשווא, יהיה עליי להחזיר את מנהג המלקות למערכת היחסים שלנו. את באמת מתלוננת שנישקתי אותך?"

"כן. אתה מרמה. אתה רוצה שאאחר כדי שיהיה לך תירוץ להכות אותי."

"כאילו שאני זקוק לתירוץ." סורן חייך אליה, והיא נקרעה בין הדחף לסטור לו לדחף לנשק אותו שוב.

"הלכתי. להתראות. אוהבת אותך, שונאת אותך, אוהבת אותך. נתראה באחת־עשרה, ואני אעשה כל מאמץ להקשיב לדרשה שלך הבוקר במקום לחשוב על הלילה. אבל אני לא יכולה להבטיח שאצליח."

נורה פנתה לעבר הדלת.

"אלינור... לא שכחת משהו?"

נורה סבה על עקביה וחזרה אליו. היא הרימה את זרועותיה וכרכה אותן סביב צווארו.

"שכחתי משהו, אדוני?"

הוא רכן ונשק לה שוב.

"המיטה."

נורה גילגלה את עיניה. היא הרפתה ממנו ומיהרה לסדר את המיטה שלו, מתפוחה את הכריות בעוצמה של סופת הוריקן.

"הנה, אדוני. עכשיו אתה מרוצה?"

סורן משך אותה אליו והעביר את אצבעותיו על לחייה.

"את כאן. מוכן שאני מרוצה."

נורה נאנחה בתגובה לדבריו ולמגעו. בשנים שהיא וסורן בילו יחדיו – עשר שנים יפהפיות שבמהלכן היא ענדה את הקולר שלו, עוד לפני התקרית שבגללה עזבה אותו – הם בדרך כלל בילו יחד שניים-שלושה לילות בשבוע לכל היותר. ואז, אחרי חמש שנים בנפרד, היא חזרה אליו, ומאז שובה בילתה איתו כמעט כל רגע חופשי שלה – בבית הכומר, בכיתו של חברם קינגסלי במנהטן או במעגל השמיני, מועדון הסאדו־מאזו המחתרתי הידוע לשמצה, שחבריו פחות או יותר סגרו לסורן. בזמן האחרון היא שנאה להישאר לבדה בבית. הוא היה גדול מדי, ריק מדי, שקט מדי.

ידיו של סורן עזבו את פניה ועברו לעורפה. היא שמעה קול נקישה, הרגישה משהו זז, וסורן הסיר את קולר העור הלבן שלה. כמו תמיד, ברגע שהקולר הורד מצווארה היא הרגישה דבר־מה כמו מתהדק סביב לבה. סורן פתח את קופסת עץ הסיסם שנחה על שידת הלילה שלו, הוציא את צווארון הכמורה הקתולי והניח את הקולר של נורה במקומו.

"יי אלסקר די. דו אר מיט ירטה."

אני אוהב אותך. את הלב שלי.

נורה נאנחה בדרמטיות וצנחה לכיוון החזה שלו.

"יש לך מושג כמה זה מדליק אותי כשאתה מדבר דנית?"

"כן. ועכשיו לכי. את מאחרת, ואני בטוח שאת זוכרת מה קרה

בפעם האחרונה שאיחרת למיסה."

"אני זוכרת. אבל די נהייתי מזה, אז זה לא ממש איום."

"אני יכול לאיים עליך בשבוע של התנזרות, אבל מכיוון שאני לא עומד לאחר, אין שום סיבה שאעניש גם את עצמי. אלינור, את

תמיד יכולה לעבור לגור קרוב יותר אליי. חשבת על זה?" היא אכן חשבה על זה. במשך חמש שניות בערך, עד שהחליטה שהיא מעדיפה לכרות לעצמה את הזרוע מאשר למכור את הבית שלה.

"אני אוהבת את הבית שלי. אני רוצה שהוא יישאר שלי."
 "את רוצה שהבית עצמו יישאר שלך, או הזיכרונות שיש לך ממנו?"

נורה השפילה את מבטה לרצפה.
 "בבקשה אל תכריח אותי לעבור."
 לפני כשנה ביקש ממנה סורן לעבור לגור קרוב יותר אליו ואל הכנסייה. היא סירבה אז, והיא מסרבת כעת. היא ידעה שהוא יכול לפקוד עליה לעשות זאת, ואם הוא יכריח אותה, היא תעשה את זה. אבל בינתיים זה לא קרה. סורן הינהן ונורה התרחקה ממנו.
 "נעשה עוד ששן אחרי הכנסייה, נכון?" שאלה נורה מפתח דלת חדר השינה. שעות אחר הצהריים של ימי ראשון נועדו להם. חברי הקהילה של סורן נהגו להניח לו לנפשו בשעות אחר הצהריים של ימי ראשון. הם סברו שהוא עסוק בתפילה. לא בדיוק.
 "להוציא התערבות אלוהית."

"התערבות אלוהית, האב סטרנס?" נורה העיפה את שערה לאחור ביהירות שובבית. "אלוהים כבר יודע שמוטב לו אם הוא לא יתערב."

נורה זרקה לסורן חיוך מעבר לכתפה ונעצה בו מבט ארוך אחרון. פניו היו, ללא כל צל של ספק, נאות יותר משל כל הגברים שפגשה בחייה. הפנים הנאות ביותר, המוח החרוף ביותר, היצר המיני השטני ביותר, הגוף הכי סקסי והלב הכי מסור... מתוך חמש השנים שהיא חיה בלעדיו, ארבע היו עינוי צרוף. כבר חלפה שנה מאז שהם חזרו זה לזה, ועכשיו הכול היה מושלם.
 כלומר, כמעט מושלם.

כרגיל, מייקל התעורר זמן רב לפני שהשעון המעורר שלו צילצל.

הוא שכב במיטה, ידו תחובה בתחתוני הבוקסר שלו, ושקל לחפש עניבה שתהפוך את התהליך למהנה יותר. אלא שהוא הבטיח לאב ס' שיפסיק לפגוע בעצמו. ואם כי האב ס' כלל לא התנגד לחנק ארוטי, הוא אסר על מייקל לעשות זאת לבדו. "כמעט איבדנו אותך, מייקל. אני מעדיף לא לחזור על החוויה," אמר לו האב ס', ומייקל ידע שהוא לעולם לא יסלח לעצמו אילו יכריח את הכומר שלו – את האיש שהציל את חייו – לעבור שוב את אותו הסיוט.

אז במקום זאת מייקל פשוט עצם את עיניו ונזכר ברגע שבו נורה סאתרלין קשרה אותו למיטה, הובילה אותו לתוכה וקפצה את שריריה סביבו כה חזק, עד שהוא נרתע בכאב. כרגיל, הזיכרון החושי עשה את שלו, ומייקל גמר בעוצמה בכף ידו.

מייקל ויתר על הטישו, ובמקום זאת קם וניגש היישר למקלחת. הוא בילה בה זמן רב, כנראה יותר מרוב הבחורים בגילו. אבל לרוב הבחורים בגילו לא היה שיער שהגיע עד לכתפיים ונטייה להתעלל בעצמם. מים רותחים לא היו מהנים כמו שעווה רותחת, אבל הם היו האופציה הטובה ביותר שלו.

אחרי שהתקלח, מייקל התנגב והתלבש. הוא ניגב את שערו הארוך ואסף אותו בקוקו נמוך. אז גיהץ את חולצת הכפתורים הלבנה שלו ואת מכנסי הדגמ"ח השחורים, ואפילו ענב עניבה. אבל לא משיקולים ארוטיים... אלא אם ניסיון להרשים את נורה סאתרלין נחשב שיקול ארוטי.

לפני שיצא מחדר השינה שלו, מייקל הפשיל את שרווליו כמו תמיד ומרח ויטמין E נוזלי על הצלקות הלבנות שעיתרו את שני מפרקי ידיו. הוויטמין עזר לצלקות להירפא ולדהות לכאורה, אבל עד כה השפעתו היתה מינימלית. הוא קשר את רצועת העור של השעון שלו על מפרק ידו הימני, וכיסה את מפרק ידו השמאלי בצמיד שחור, ואז עשה את דרכו אל החדר של אמו.

מייקל נקש קלות על דלת חדר השינה.

"לך בלעדיו," היא קראה אליו, כפי שידע שתעשה. אבל בכל זאת תמיד הרגיש צורך לשאול אותה. "תשאיר את המכוננית. יש

לי סידורים הבוקר.”

תשאיר את המכוננית... נהדר. טוב שכנסיית הלב הקדוש היתה במרחק רחובות ספורים בלבד.

הוא הרכיב את משקפי השמש שלו, לקח את הסקייטבורד ואת תיק הגב שלו בדרכו לדלת, ויצא לרחוב. הוא גלש היישר אל מדרגות הכניסה של הלב הקדוש, הקפיץ את הסקייטבורד ברגלו, תפס אותו ותחב אותו תחת זרועו. לפני שהתקרב לאולם התפילה, הוא ניגש למשרד של מזכירת הכנסייה, שלף דבר-מה מתוך תיק הגב שלו ושלח פקס זריז.

כשמייקל עשה את דרכו לעבר ספסלי התפילה, הוא ראה שנורה עדיין לא הגיעה. הוא התיישב בספסל העשירי מהסוף, שתי שורות מאחורי המקום הקבוע של נורה. הצל הקטן שלה, אוֹנֶן פְּרִי בן השבע, כבר המתין לבואה של מיס אלי שלו. אוון העריך את נורה – מיס אלי – וכלל לא ניסה להסתיר זאת. הוא התיישב לידה בזמן המיסה, ולפעמים אפילו התכרבל בחיקה. פעם מייקל חלף על פניהם וראה את אוון שוכב ומנמנם על ברכה בזמן שנורה העבירה את אצבעותיה על מצחו הקטנטן בהיסח דעת. לשניהם היה שיער שחור גלי. מי שרואה אותם לראשונה, עוד עשוי לחשוב שנורה היא אמו של הילד.

הפריע לו לראות את אוון מתכרבל עם נורה. הוא קינא בילד הקטן על יכולתו להרעיף על נורה חיבה ותשומת לב ללא פחד. ועם זאת, הוא קינא גם בנורה. לה, לפחות, היה מישהו שלא פחד לגעת בה בפומבי. מייקל לא זכר מתי בפעם האחרונה מישהו נגע בו. אפילו אמא שלו הפסיקה לחבק אותו אחרי שאביו עזב את הבית. ולנורה היו לא רק אנשים שנגעו בה בפומבי. היה לה גם את האב ס', שנגע בה בפרטיות. בסתר לכו חשש מייקל שמישהו יגלה את האמת אודות האב ס' ונורה. כולם ידעו שנורה כותבת ספרי ארוטיקה, וחברי הכנסייה אהבו בסתר את העובדה שמסתובבת ביניהם מיני-סלבריטאית. בנוסף, כולם סגדו לאב ס'. אבל נורה והאב ס' התאהבו כשהיא היתה בת חמש-עשרה בלבד. אילו העבר

שלהם, וגרוע מכך – ההווה שלהם, ייחשפו... מייקל בכלל לא רצה לחשוב כמה נורא זה יהיה.

מייקל הציץ בשעונו וראה שיש לו די זמן לרוץ לשתות מים. הוא קם במהירות ועשה את דרכו אל הדלת. בדיוק כשיצא מאזור התפילה, נורה נכנסה לכנסייה בצעדים קלילים, לכוושה בחצאית לבנה צמודה וחולצה שחורה מחויטת. שעה הארוך נאסף לאחור בפקעת רופפת, וחיוך קל עיטר את זוויות שפתיה המלאות והאדמדמות. לא נותר לו אלא לדמיין לעצמו מה עשה לה האב ס' הבוקר, שהעלה על פניה חיוך שכזה – והוא אכן דמיין זאת לעתים קרובות.

נורה התקרבה אליו, ומייקל קפא במקומו. הם מעולם לא דיברו זה עם זה – לא במילים, בכל אופן, לא מאז הלילה שבילו יחד. אבל הוא בכל זאת נופף אליה קלות כהרגלו. במקום לנופף בחזרה, נורה הושיטה את ידה ואחזה בידו לרגע קצרצר. היא לחצה את אצבעותיו, ואז הרפתה והמשיכה ללכת כאילו דבר לא חלף ביניהם.

מייקל הסתכל על ידו. היא נגעה בו.

כשמייקל הרים את מבטו, הוא ראה שאחד הגברים הנשואים בקהילה, שהיה לו מנהג מגונה לפלרטט עם נורה, נעץ בו מבט ממקום מושבו. מבט שמייקל זיהה כקנאה. מייקל הזדקף קצת וחזר לספסל שלו. לפתע הוא עצר, שינה את דעתו, התקדם עוד שני צעדים והתיישב ליד נורה. נורה לא הסתכלה עליו, אלא פיטפטה עם אוון על הציור שהוא צייר בשבילה. אבל היא שלחה את ידה בגנבה וצבטה את ירכו של מייקל כה חזק, עד שהוא ידע שמחר יהיה לו סימן.

מייקל חיך. אלוהים, הוא אהב את ימי ראשון.

כשסוון התעוררה, היא גילתה שזרועו של פטריק מוטלת לאורך בטנה החשופה, ופיו נח על עורפה.

"פטריק, ברצינות. אני ישנה." היא דחפה את זרועו מעליה.

”אני עוד בג'ט לג.”

פטריק צחק ונשך קלות את כתפה. בתגובה היא נשכבה על צדה והפנתה לו את הגב.

”סקס הוא תרופה הומיאופתית לג'ט לג. קראתי את זה איפשהו.”

סוזן עצמה את עיניה, משכה את השמיכה מעלה אל סנטרה וניסתה להיזכר באיזו נקודה בדיוק אתמול בלילה היא החליטה שזה רעיון חכם לשכב עם חבר לשעבר – כנראה מתישהו בין הקוקטייל הרביעי לשישי.

”אתמול בלילה לא הספיק לך?” סוזן זכרה במעורפל לפחות שניים, או אולי שלושה מפגשים – פעם בסלון ופעמיים במיטה שלה. אבל ייתכן שהשלישי לא נחשב.

”אני לא זוכר הרבה ממה שקרה אתמול בלילה. זאת היתה דרך מעולה לחגוג את השיבה שלך הביתה.” פטריק חיכך את אפו בצווארה.

”פטריק, נו באמת,” אמרה סוזן כשהרגישה את הזקפה שלו נצמדת לגבה התחתון. לפעמים פטריק פשוט לא ידע שובע. לא שהיא אי־פעם אמרה לו את זה.

”זה בוקר יום ראשון. בואי נזדיין בזמן שכל הילדים הטובים מבקרים בכנסייה.”

”דיבורים על הכנסייה לא עושים לי את זה, פטריק. אבל אני רואה שאותך זה דווקא מדליק.”

סוזן הרגישה את המיטה זזה כשפטריק התיישב. היא נשכבה על הגב והכריחה את עצמה להסתכל לו בעיניים. לפני שבועיים התפוצץ מטען צד לא רחוק מהשיירה שהיא נסעה בה, ממש מחוץ לקאבול. באותו רגע לא היו אלה חייה שחלפו לנגד עיניה, אלא פניו של פטריק – שעררו החום הפרוע, עיניו מלאות הרגש וחיוכו השובב. הוא לא היה סתם האקס שלה, היא אמרה לעצמה. אבל לפעמים היא התקשתה להיזכר מדוע הם נפרדו. הבוקר היא נזכרה.

"שיט, סוז. אני לא אידיוט. לא התכוונתי... אלוהים, כל כך שמחתי שחזרת הביתה, וכבר דפקתי את זה."
"תסתום," היא אמרה, אבל לא מתוך רוע. "נראה לי ששמעתי את הפקס שלי."

היא הרימה מהרצפה את החולצה של פטריק ולבשה אותה בדרכה אל מחוץ לחדר השינה. המשרד הביתי הקטן שלה היה ממוקם בפינת הסלון. היא נהגה לזרוק ספרים ומחברות על הרצפה. כל מי שקרא את המאמרים שפירסמה בעיתונים ובמגזינים, שיבחה אותה על כתיבתה המסודרת והקפדנית. קוראיה ודאי היו משועשעים אילו ראו את התוהו ובוהו שנדרש לה כדי להפיק כאלה כתבות מאורגנות ומלומדות.

היא מצאה את מכשיר הפקס המאובק שלה מאחורי הערימה השנייה של ספרים והערות. דף נייר יחיד נח על מגש הקבלה. עינייה נפערו למראה הלוגו שהתנוסס בראש העמוד.
"פטריק?"

"מה קורה?" שאל בזמן שנכנס לסלון וכיפתר את מכנסי הג'ינס שלו.

"תקרא את זה." היא דחפה את הנייר לידיו של פטריק.

"טיפ אנונימי?"

"נראה לי. בלי דף מקדים. בלי מספר פקס בתחתית הדף.

מוזר."

סוזן הסתכלה על פטריק, שסרק את הדף במבטו. הוא ניענע את ראשו בהלם או בכלבול.

"זה מה שאני חושב שזה?"

סוזן לקחה ממנו את הדף וקראה אותו שוב. "מחוז וייקפילד – מה אתה יודע עליו?" היא שאלה.

פטריק העביר את ידיו בשערו והרים את מבטו מעלה. היא ידעה שכך תמיד עשה כשחשב לעומק, כאילו אלוהים – או התקרה – יספקו לו את כל התשובות. "וייקפילד... וייקפילד... זה מחוז בישופות קטן בקונטיקט. בטוח, נקי, פרברי. ליברלי למדי, די משעמם."

סוזן שמעה את ההיסוס בקולו של פטריק.
 "ספר לי כבר, פטריק. אני יכולה להתמודד עם זה."
 "בסדר," אמר באנחה. "אחד מהחבר'ה שלהם, האב לנדון, אמר
 היה לתפוס את מקומו של הבישוף ליאו סלטר. אבל ברגע האחרון
 הוא נעצר באשמת התעללות מלפני שלושים שנה. אז במקום
 שיהפוך לכישוף, הוא נשלח למקום שאליו שולחים עברייני מין,
 איפה שזה לא יהיה."

"בדרך כלל הם שולחים את עברייני המין לכנסייה אחרת מלאה
 בילדים." ידיה של סוזן כמעט רעדו מזעם עצור.

פטריק משך בכתפיו ולקח ממנה את הפקס. מתוקף עבודתו
 ככתב חוקר, תיפקד פטריק כאנציקלופדיה מהלכת שמכילה כל
 סקנדל שאירע באזור שלוש המדינות – ניו יורק, קונטיקט וניו
 ג'רזי. הם הכירו לפני שנתיים, כששניהם עבדו באותו עיתון.
 "סוזן," אמר פטריק באזהרה, "אל תעשי את זה, בבקשה. תניחי
 לזה."

סוזן לא ענתה. היא התיישבה בכיסא המסתובב שלה, הרימה
 את רגליה אל חזה והרימה את התמונה הממוסגרת שנחה בפינת
 שולחן העבודה שלה. אחיה הגדול אדם חייך אליה מתוך המסגרת.
 בתמונה הוא בן עשרים ושמונה. עכשיו היא בת עשרים ושמונה,
 ואדם כבר לא בחיים.

"סוזן," אמר פטריק בקול שקט ורציני. לרגע הדאגה בקולו
 הזכירה לה את קולו של אביה. "זאת הכנסייה הקתולית. יש להם
 מדינה שלהם, עם צבא משלהם, ורובו מורכב מעורכי דין. אני יודע
 שאת שונאת את הכנסייה. גם אני הייתי שונא אותם אילו הייתי
 במקומך. אבל את חייבת לחשוב לפני שאת נכנסת לזה בעיניים
 עצומות."

"העיניים שלי לא עצומות. אני יודעת בדיוק על מה אני
 מסתכלת."

על טיפ אנונימי שאומר שמהו רקוב בממלכת וייקפילד. ואני
 מתכוונת לגלות מה."

פטריק נאנח בכבדות. "אוי-קיי", אמר. "אבל את תיתני לי לעזור, נכון?"

סוזן גילגלה את עיניה וניסתה לא לחייך.

"נכון. טוב. אם אתה מתעקש."

"אז, איפה נתחיל?" הוא שאל אותה.

סוזן הצביעה על השם היחיד בפקס שעניין אותה.

האב מרקוס סטרנס, הלב הקדוש, וייקפילד, קונטיקט.

"נתחיל איתו."

פטריק הוציא את המחשב הנייד שלו מתיק הצד שהשאיר על

הספה אתמול בלילה.

"זאת לא אמורה להיות בעיה," אמר פטריק והדליק את מחשב

המק שלו. "מה את רוצה לדעת עליו?"

סוזן הביטה שוב בתמונה של אדם. אלמלא אדם מת, הוא היה

חוגג החודש שלושים וארבע.

"הכול."

נורה נשכה את שפתה כדי לא לחייך כשמייקל התיישב לידה לראשונה מאז ומעולם. ילד מסכן – היא חיכתה כבר שנה שיאזור אומץ וידבר איתה. הוא היה כה צעיר ורגיש, והיא לא רצתה לדחוק בו. מייקל אמנם היה שמו של המלאך הראשי של אלוהים והלוחם הראשי שלו, אבל מייקל שישב לידה היה ללא ספק אחד הגברים הצעירים הענווים ביותר שפגשה מימיה. במחווה של חיבה ורוח-שטות פראית וטהורה, צבטה נורה את מייקל צביטה מהירה ואכזרית בעוצמתה ברגלו, בזמן שאוון נתן לה עוד אחד מציוריו – הפעם היה זה תמנון בעל שבע זרועות. נורה הכריזה שהוא ראוי להיכלל בין ציוריו של האמן ג'ורג' קונדרו בכבודו ובעצמו, בזמן שקיפלה אותו בזהירות והכניסה אותו לתיק שלה. בינתיים היה זה בוקר טוב – הגבר החביב עליה זיין אותה, הילד החביב עליה חיבק אותה, והמלאך החביב עליה העריץ אותה. אף על פי כן האושר שלה דעך כשהבחינה בכומר לא מוכר תופס את מקומו בספסל הקדמי. הוא

העיף מבט לאחור והסתכל עליה במורת רוח. המבט לא הדהים או הפתיע אותה. היא כבר זכתה ללא מעט מבטים לא מרוצים מהכמורה, ובמיוחד מסורן. אלא שמבטו מיד עבר ממנה אל מייקל. הכומר המסטורי הביט במייקל בשילוב של רחמים וגועל. מייקל שם לב, והצבע מיד התנקז מפניו החיוורות גם כך. לבה של נורה פעם בחוזקה. האם הכומר ידע משהו על אודותיה? על איך שהיא וסורן "עזרו" למייקל להתאושש מניסיון ההתאבדות שלו?

לפני שלנורה היתה הזדמנות להתדרדר להתקף פאניקה של ממש, הפעמונים צילצלו, המנגינה החלה, התהלוכה התקדמה במורד המעבר, וסורן הגיח מאחורי נושא־הצלב שבראשה ותפס את מקומו לצד המזבח.

"חֶסֶד הָאֱדוֹן יְשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ וְאַהֲבַת הָאֱלֹהִים וְהַתְּחַבְּרוֹת בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ עִם כָּלֵכֶם," אמר סורן. הכומר האורח נשאר במקום מושבו. סימן רע. כומר אורח כמעט תמיד יחלוק את חובות המיסה. העובדה שהוא פשוט המשיך לשבת ולצפות העידה על משהו. משהו רע. "ואיתך," דיקלמה נורה עם שאר קהילת המתפללים. סורן נראה רגוע וחסר דאגות כרגיל. הכומר המבקר כלל לא הטריד אותו. אבל העובדה שסורן נראה כה רגוע, כלל לא הניחה את דעתה. סורן היה מסוגל להישאר רגוע גם באמצע בליץ.

נורה צפתה בסורן מעביר את אצבעותיו במעלה הבימה ונוקש עליה שלוש פעמים. לכל אדם אחר היתה המחווה נראית לא מודעת, אבל נורה ידעה שהסימן נועד לה. הוא רצה שהיא תבוא למשרדו לאחר הטקס במקום שתלך היישר אל מיטתו. משהו קרה. להוציא התערבות אלוהית, סורן אמר לה. נורה שנאה התערבויות אלוהיות.

נורה פנתה אל מייקל וראתה את הפחד שלה משתקף בעיניו הכסופות יוצאות הדופן. היא הרימה את מבטה אל סורן ולחשה לעצמה בבהלה מילה אחת ויחידה.

"פאק."

2

נורה התעכבה באזור התפילה דקות ספורות לאחר המיסה כדי להחזיר את אוון אל הוריו הנבוכים. עד שהיא הגיעה למשרדו של סורן, מייקל כבר עמד מחוץ לדלת, גבו שעון על הקיר וזרועותיו משולבות.

"הוא זימן גם אותך?" שאלה והתיישבה מולו על הספסל שמול דלתו של סורן.

מייקל הינהן.

"אני מרגישה כאילו אנחנו יושבים מחוץ למשרד המנהל," אמרה נורה. "שמעתי שאתה התלמיד המצטיין השנה ושתישא את נאום הפרידה בטקס הסיום, אז אני מניחה שאף פעם לא ישבת מחוץ למשרד המנהל, נכון?"

נורה המתינה, אך מייקל לא ענה לה. הוא חיך, אבל לא דיבר.

"מה קרה, מייקל? בלעת מחסום פה?"

הוא צחק... בקול.

"סוף כל סוף," התנשמה נורה בהקלה כשהשמיע קול. "יש לך

מושג מה אנחנו עושים פה?"

מייקל משך בכתפיו. "לא. אבל לא נראה לי שזה טוב."

"מייקל, לא דיברת עם אף אחד, אתה יודע, עלינו, נכון?"

המבט שמייקל שלח לה הכיל כאב כה רב, עד שהיא מיד הבינה כמה אידיוטי מצדה להעלות על דעתה שמייקל יאמר למישהו מילה עליה או על סורן.

"נורה," הוא אמר, וקולו בקושי לחישה, "אני אפילו לא מדבר

עם עצמי."

עכשיו היה זה תורה לצחוק.

"סליחה, מלאך. אני קצת פרנואידית."

"זה בסדר. לא אמרתי כלום, נשבע. אני אף פעם לא מדבר."

נורה קמה וניגשה אל מייקל. היא התיישבה לידו והביטה בעיניו. הוא התחיל להסיט את מבטו, אבל היא נקשה באצבעותיה מול פניו והצביעה על עיניה. בן רגע פגשו עיניו הכסופות את עיניה הירוקות.

"דיברת איתי בלילה ההוא," לחשה באוזנו.

פניו החיוורות החלו להאדים, ומייקל ענה לה בקול רפה, "זה

היה רק חלום."

נורה נשפה על צווארו, מתחת לאוזן.

"אז חלמנו אותו חלום."

אישוניו של מייקל התרחבו, והיא ידעה שהוא נזכר בלילה שסורן נתן לה אותו – כמתנה וכמבחן. היא נהנתה מהמתנה. ונכשלה במבחן.

"מה שלומך?" שאלה ולקחה צעד לאחור כדי להעניק לו קצת

מרחב נשימה.

מייקל שיפשף את זרועותיו באי־שקט.

"בסדר, אני מניח."

"סורן נתן לך את הספר ההוא?"

"כן. זה עזר. תודה," אמר מייקל. היא העבירה לו את העותק

הישן והבלוי שלה של הגן הנעלם האחר, יצירה קלאסית בנושא הפסיכולוגיה של כניעה מינית.

"על לא דבר. הכומר שלנו מדבר בטלפון?"

מייקל הינהן.

"באיזו שפה?"

"בהתחלה הוא דיבר צרפתית." מייקל נשען קרוב יותר אל

הדלת. "עכשיו הוא מדבר דנית."

"הממ... אלה חדשות טובות וחדשות רעות."

"למה?"

נורה חזרה לספסל ושיכלה את רגליה, והתנועה משכה את תשומת לבו של מייקל.

"צרפתית זה רע. צרפתית משמעה שהוא דיבר עם קינגסלי."

"מי זה קינגסלי?"

נורה חייכה חיוך רחב. מי זה קינגסלי, באמת? קינגסלי אדג', מלך הקינק של העיר ניו יורק. חצי צרפתי, מאה אחוז סוטה. המאהב הארעי שלה וחברו הטוב ביותר של סורן. כלומר, הוא היה חברו הטוב ביותר כל עוד סורן לא איים להרוג אותו.

"צרפתית זה רע מפני שמתקשרים לקינגסלי רק כשצריך לעשות מעשים לא מכובדים. אבל דנית זה טוב. סורן תמיד מתקשר לאחיינית שלו בקופנהגן בימי ראשון אחרי המיסה, אז הבעיה, מה שלא תהיה, עדיין לא חמורה דיה להפריע את השגרה שלו."

"לאב ס' יש אחיינית?" מייקל נשמע מופתע.

נורה חייכה אליו. סורן באמת נראה כמו מישהו שבקע כאדם בוגר מתוך ראשו של האל זאוס. היה קשה מאוד לדמיין אותו כילד קטן, או כמי שהיו לו הורים, שהלך לבית הספר ועשה שיעורי בית. אבל היא כבר ידעה הכול על משפחתו – הטוב והרע.

"שתי אחייניות, אחיין אחד. ו –" היא הרימה שלוש אצבעות

– "שלוש אחיות. שתי אחיות אמריקאיות, ואחת בדנמרק."

מייקל נשא את עיניו לתקרה.

"וואו."

"אתה יכול לדמיין אותו –" היא הצביעה על הדלת הסגורה,

שמאחוריה עמד אחד הגברים המאיימים בעולם – "בתור אח שלך? מפחיד, נכון?"

"אני לא מקנא בחברים שלהן."

הם צחקו יחדיו, אף על פי שנורה ידעה שסורן מעולם לא זכה לחוות רגעים רגילים שאח חווה עם אחיותיו. הוא ופרייה גדלו במדינות נפרדות, וקלייר היתה צעירה ממנו בחמש-עשרה שנים. ואליוזבת... טוב, אליוזבת כבר היתה סיפור אחר.

"בוא לכאן ותן לי להביט בך," אמרה נורה והתנתקה מהכיוון האפל שאליו נדרו מחשבותיה. "מה הגובה שלך עכשיו?" רק לפני שלושה-עשר חודשים הוא עדיין היה גבוה ממנה בסנטימטרים ספורים בלבד.

"כמעט מטר שמונים." מייקל התקרב אליה בציטנות. "ידעתי שלא סיימת לגדול," אמרה כשנזכרה כיצד בחנה אותו באותו לילה, לאחר שנרדם. "עכשיו הגובה שלך תואם את כפות הידיים. אבל לא ממש עלית במשקל." הוא העווה את פניו. "אל תזכירי לי."

"אל תתחיל עם דיכאון הנעורים הזה, מלאך שלי. אתה גבוה, רזה, יש לך עור פורצלן מושלם ועצמות לחיים של דוגמן-על. ושלא כמו השיער שלי, השיער הארוך והשחור שלך מתנהג יפה. אתה, בחור צעיר, יפה יותר מכל הגברים שאי-פעם פגשתי."

נורה בחנה אותו. הנער המסכן ודאי הוחרם בבית ספרו בגלל המראה החיצוני שלו. הוא כלל לא נראה נשי, אבל כבר מזמן עקף את התיאור "חתך" ונחת היישר בלב לבו של "יפהפה". לא היה לה כל ספק שהבנות קינאו בו על כך שהוא נראה יפה יותר כשהתעורר משהן נראו אחרי שעה של התגנדרות, והבנים ודאי שנאו אותו על המחשבות ההומו-ארוטיות שהעלה במוחותיהם המתבגרים והקודחים. "אם את אומרת."

"אני בהחלט אומרת. ואני תמיד צודקת לגבי דברים כאלה. אתה כבר חוקי, נכון, קטין שלי?" הקניטה.

"חגגתי שבע-עשרה בחודש שעבר," אמר והסמיק. "זה גיל חוקי במדינה הזאת," אמרה וקרצה אליו. הסומק בלחיו העמיק, ומייקל התחיל לומר דבר-מה. אבל לפני שהספיק, דלת המשרד של סורן נפתחה. בלי לומר מילה סורן עיקל את אצבעו לעברם, ונעלם שוב במשרדו.

נורה נשמה עמוק. "זה הסימן שלנו." היא קמה והושיטה לו את ידה. מייקל היסס רק לשנייה לפני שהניח את אצבעותיו הרועדות באחזותה.

יד ביד הם נכנסו למשרדו של סורן. אף על פי שהכירה את סורן כמעט עשרים שנה, היא בילתה זמן מועט יחסית במשרדו. כל חבר בקהילת הלב הקדוש ידע את "הכללים של האב סטרנס" – ילדים מתחת לגיל שש-עשרה לא הורשו להיכנס למשרדו ללא הורה מלווה, אף אחד לא הורשה להיות לבד במשרד כל עוד הדלת אינה פתוחה לרווחה, שיחות פרטיות נועדו אך ורק לתא הווידויים, ואף אחד בשום פנים ואופן לעולם לא היה רשאי להיכנס לבית הכומר. לעולם.

פרט לנורה, כמובן.

החוקים היו נוקשים אך הכרחיים בכנסייה הקתולית למודת-המחלוקות. ובכל שנותיו בלב הקדוש, סורן מעולם לא עורר אף לא רחש של סקנדל.

נורה ומייקל התיישבו לפני שולחנו של סורן. נורה הביטה סביב. ניכר שמעט מאוד השתנה במשרד מאז שהוא תפס את השליטה בלב הקדוש לפני עשרים שנה. המשרד המסודר והאלגנטי היה גרוש ספרים ועותקים מהברית החדשה בתריסר שפות שונות לפחות. תמונה ממוסגרת של אחייניתו היפהפייה, ליילה, נחה על שולחן האלון הגדול. ליילה כבר ודאי היתה בגילו של מייקל. נורה לא ראתה אותה מאז הטיול האחרון שלהם לדנמרק. נורה אהבה את הגיחות הנדירות שלהם אל מחוץ למדינה – רק כשביקרו ביבשת אחרת יכלו היא וסורן לצעוד לאורך הרחוב שלובי ידיים. אבל הוא היה כומר כשהיא התמסרה לו לראשונה, ועוד לפני שהתחייבה אליו, הוא הזהיר אותה שמערכת היחסים שלהם לעולם לא תהיה רגילה. כשהיתה בת שמונה-עשרה לא היתה לה בעיה להבטיח שלא אכפת לה להקריב למענו. וגם אילו היה עליה לקבל אותה החלטה עכשיו, בגיל שלושים וארבע, היא לא היתה משנה את דעתה. אבל כנראה היתה מתחבטת קצת יותר.

נורה הפנתה את עיניה לסורן. היא המשיכה לאחוז בידו של מייקל בשביל תחושת הנחמה. אבל לא היה לה מושג אם היא זאת שניחמה אותו, או הוא אותה.

"אלינור, מייקל, התחיל סורן לומר. "יש לנו בעיה."
 "פאק, ידעתי," קיללה נורה, וסורן אפילו לא גער בה. עכשיו
 היא כבר ידעה שהמצב חמור, חמור עד כדי כך שסורן ביטל את
 צו ה"בלי קללות בימי ראשון". "מישהו הלשין עלינו? אני ארצח
 אותו, נשבעת באלוהים –"
 "אלינור, תירגע. אמרתי שיש לנו בעיה, לא משכר. הכומר
 שביקר היום –"

"זה שתקע מבטים מלוכלכים בי ובמייקל?"
 "בדיוק," אמר סורן בשעשוע בקושי-מרוסן. לפחות הסיוט הזה
 הצחיק אחד מהם. "זה היה האב קארל ורנר –"
 "אלוהים, אני שונאת גרמנים קתולים," סיננה נורה בארס. שמה
 המקורי היה אלינור שרייבר, והיו לה לא זוג אחד, אלא שני זוגות
 סבים גרמנים קתולים.

"האב קארל," המשיך סורן כמעמיד פנים שלא שמע אותה,
 "שמרני למדי. אם הוא נעץ בך מבט קודר, אלינור, זה היה אך ורק
 מפני ששמך הולך לפניך."

"ומייקל?" שאלה. מייקל היה בסך הכול בן שבע-עשרה, ופרט
 להחלטתו השערורייתית ללכת לבית ספר ציבורי במקום לקתולי,
 הוא היה נער לתפארת בלב הקדוש: שקט, חרוץ, ועמד לסיים את
 לימודיו כתלמיד מצטיין.

מייקל נאנח, הפנה את כפות ידיו מעלה והושיט את מפרקי ידיו
 כלפי חוץ במחווה מלאת משמעות. היא לא היתה צריכה לראות את
 הצלקות שלו כדי להבין את כוונתו.
 "כן," אמר סורן באהדה. "האב קארל אינו מרוצה מהעובדה
 שאנחנו נותנים בית ל –"

"חוטא שדינו גיהינום?" השלים מייקל את דבריו של סורן. נורה
 כרכה את אצבעותיה סביב מפרק ידו של מייקל. היא הכניסה את
 אצבעה מתחת לצמיד שלו וליטפה קלות את הצלקת הלבנה והמעט
 בולטת שהסתתרה מתחתיו. לפני קצת יותר משנתיים, כשמייקל היה
 בסך הכול בן ארבע-עשרה, אביו השמרני גילה שהוא מראה ניצנים

של עניין אמיתי בברדס"מ. מייקל פגע בעצמו לעתים קרובות לשם הריגוש המיני, ממש כמוה כשהיתה נערה מתבגרת. שלא כמוה, היה זה האבא השיפוטי שלו, ולא הכומר האמפתי שלו, שתפס אותו עושה את זה. אביו של מייקל החדיר בו רגשות בושה ואשמה כה עמוקים, עד שיום אחד מייקל חתך את הוורידים שלו וכמעט מת. קתולים מסוימים, במיוחד מהדרור הישן, ראו בהתאבדות את החטא החמור מכול. האב קארל ללא ספק סבר שעל מייקל לבקר בכנסייה אחרת. ומוטב שתהיה זאת כנסייה שרצפת הפרקט שלה לא הוכתמה בדמו.

"מה שהאב קארל חושב על שניכם לא קשור לביקור שלו היום," המשיך סורן, ומנימת דבריו היה ברור שלא אכפת לו כהוא זה מדעתו של האב קארל. "הוא ביקר היום בגללי, ובגללי בלבד. כפי ששניכם יודעים, הבישוף ליאו חולה בסרטן המעי ועומד לפרוש."

"והאב לנרון מחליף אותו, נכון?" שאלה נורה.
 "האב לנרון אמור היה להחליף אותו. עד לפני שלושה ימים, כשעלו האשמות מסוימות כנגדו."

"בשם ישו הקדוש," נאנחה נורה. "לעולם לא אבין למה כמרים לא מסוגלים לשמור על הזרמים הקדושים שלהם במכנסיים הארורים שלהם."

מייקל שאף חרות, ונורה העוותה את פניה. היא הסתכלה על סורן וחייכה בהתנצלות. סורן קימר אליה גבה.
 "אני לא מדברת עליך, כמובן," אמרה.
 "כמובן."

סורן קם והקיף את השולחן. נורה הרימה אליו את עיניה והביטה בפניו. כל פרט בחזותו היה אריסטוקרטי ונשרי. אפילו בדנמרק, שם שיער בלונדיני בהיר ועיניים כחולות היו הכלל, שלא כמו באמריקה שם היו היוצא-מן-הכלל, סורן בכל זאת התבלט בזכות גובהו ויופיו הגברי הניכר.

"לאור העובדה שהאב לנרון הועבר מתפקידו, נותרת השאלה מי יחליף את הבישוף ליאו." סורן השתק. משמעות דבריו הכתה

בנורה חזק יותר ממכת מקל מעץ ראטן לאורך ירכיה.
 "אוי, שיט. סורן." נורה כיסתה את פיה בידה.
 "מילים כדורכנות," אמר בהנהון.
 "מה קורה?" שאל מייקל. "זה רע, נכון?"
 "רע מאוד." נורה פנתה אל מייקל. "האב סטרנס שלנו עלול
 להיות הבישוף הבא של המחוז."
 מייקל מיד הפנה את מבטו אל סורן.
 "אוי, שיט," אמר.
 "לצערי, אני מסכים איתך. העובדה שהאב קארל הגיע לכאן
 בעצמו משמעה שאני נמצא ברשימת המועמדים הסופית, לכל
 הפחות."

נורה עצמה את עיניה. בישוף... אם סורן ימונה לבישוף, הוא
 יהיה הכומר של כל הכמרים במחוז. הוא יצטרך לעזוב את בית
 הכומר בלב הקדוש, שם כמה מאות העצים ששתל סיפקו לו פרטיות
 כמעט מוחלטת, ולעבור להתגורר בבית שיחלוק עם כמרים אחרים.
 לוח הזמנים הבין כה וכה עמוס שלו יהפוך קדחתני, והיא תראה
 אותו רק לעתים נדירות, אם בכלל. אם הוא יקבל את המינוי. אבל
 זה בדיוק מה שיקרה, אלא אם הם יגלו מה היא וסורן עושים בזמנם
 הפנוי.

"אתה לא יכול פשוט לסרב להם?"

"לא בלי לעורר כעס וחשד. זה אמור להיות כבוד גדול."
 "כבוד בתחת שלי," אמרה נורה, וראתה את מייקל מחניק צחוק.
 "לא התכוונתי לזה מילולית," אמרה לו, ושוב הבחינה שהוא גדל
 להיות גבר צעיר ויפהפה. "או־קיי, אולי בעצם כן התכוונתי לזה
 מילולית."

"אלינור, בסך הכול ביקשתי חמש דקות של נימוס," אמר
 סורן.

"סליחה," אמרה, והתכוונה לזה. "אני פשוט מבוהלת עד עמקי
 נשמת. מה התוכנית?"

היא הכירה את סורן. הוא לא היה מבהיל אותה עם החדשות

האלה אלמלא כבר היתה לו תוכנית פעולה. "בדרך כלל תהליך הסינון בבחירת בישוף חדש אורך בין שנה לשנתיים. אבל לאור העובדה שמצבו של הבישוף הולך ומחמיר עם כל יום שעובר, הם ינסו למנות בישוף חדש עד אוגוסט, לכל המאוחר."

היום היה שישה־עשר במאי.

"אז מה נעשה בחודשיים וחצי הבאים?" היא שאלה. "שניכם לא תעשו שום דבר." סורן הביט בה ובמייקל. "אני אטפל בזה. הבישופות תחקור אותי, כמובן. זה לא מדאיג אותי. גם אם הם יגלו משהו על החיים הפרטיים שלנו, אלינור, הכנסייה תעשה מה שהיא תמיד עושה כשעומד לפרוץ סקנדל." "תשתיק אותו," השלימה נורה את דבריו, וסורן לא חלק עליה. "אבל?"

"אבל מחר בבוקר יתפרסם מאמר בטיימס על האב לנדרון. התקשורת ודאי תעוט על המחוז ותתערב בכל פן של החקירה." "התקשורת, מה? בגלל זה כבר דיברת עם קינגסלי היום." לקינגסלי היתה מערכת יחסים מרתקת עם התקשורת – מרתקת כפי שביזת רומא בידי פולשים ברברים היתה מרתקת. פעם איימה כתבת לפרסם מאמר שיחשוף אחד מלקוחותיו של קינגסלי – עורך דין לזכויות אדם בעל שם עולמי – כטרנסווסטיט בעל מגוון פטישים מיניים. שני לילות לפני שהכתבה אמורה היתה להתפרסם, קלטת סקס של הכתבת ובעלה הופעלה ללא הפסקה על כל מחשב בבית הספר הפרטי והיוקרתי של בתם בת השש. אי־אפשר היה למחוק את הסרטון. בית הספר נאלץ להחליף כל אחד ואחד ממאתיים המחשבים. הכתבה מעולם לא ראתה אור.

"הייתי מעדיף להימנע מלנקוט אחת מהשיטות של קינגסלי כדי לשמור על חיינו פרטיים," אמר סורן. סורן אמנם היה סדיסט, אבל הוא הכאיב רק לאנשים שהסכימו לכך. "אבל המידע שיש לו בדרך כלל לא יסולא בפז. אל תדאגי, אלינור, אני אמצא דרך למנוע את

"המנוי שלי לבישוף החדש. לא בגלל זה זימנתי את שניכם לכאן."
 "אני כבר מתה לא לדעת למה זימנת אותנו," אמרה נורה. משהו
 בעיניו האפורות של סורן הזהיר אותה, שמה שהוא עמד לומר לא
 ימצא חן בעיניה.

"את ומייקל חברי הקהילה היחידים בלב הקדוש שיודעים מי
 ומה אני. התקשורת עוד תגיע לכאן, והם ישאלו שאלות. אני לא
 יכול לבקש מכם לשקר בשבילי. ומשום שאני יודע שאף אחד מכם
 לא יאמר את האמת כשיתחקרו אתכם –"

"מובן שלא." סינן מייקל בלחש, ונורה נשאה תפילה בתודה על
 נאמנותו. היא ידעה שמייקל הוקיר לסורן תודה על שהציל את חייו.
 היא מעולם לא שמעה את הסיפור במלואו, אבל ידעה שסורן סיכן
 את הקריירה שלו כשסיפר למייקל את האמת על עצמו ועל מערכת
 היחסים שלו עם נורה. סורן העניק למייקל את הלילה שבילה עם
 נורה לפני יותר משנה, לאחר שהנער נמנע מלחזור ולפגוע בעצמו
 כמשך שנה שלמה. ואם כי הוא היה נבון ובוגר מעבר לשנותיו, אז
 ועכשיו, מייקל בכל זאת היה בן חמש-עשרה כשהיא ביתקה את
 בתוליו. שש-עשרה, לא חמש-עשרה, היה גיל ההסכמה בקונטיקט
 וניו יורק, כך שהלילה שבילו יחדיו היה פשע. היא אמנם עשתה
 זאת בלי שידעה את גילו, אבל סורן היה זה שהכיר ביניהם.
 "אוי-קיי. אז למייקל ולי אסור לשקר לגביך? אנחנו אמורים
 לנדור נדר של שתיקה?"

סורן חייך. "הסיכוי שאת תנדרי נדר של שתיקה, אלינור, גבוה
 בערך כמו הסיכוי שתנדרי נדר של פרישות. לא, לדעתי האפשרות
 הטובה ביותר היא ששניכם תעזבו את העיר בזמן שכל זה קורה.
 ביחד."

דממה עטפה את החדר כמו תכריך קבורה.
 "אני יכולה בבקשה לדבר איתך לבד לרגע, אדוני?" שאלה נורה,
 וסורן הפטיר אנחה מיוסרת.

"מייקל, ברשותך."

מייקל קם ויצא מהמשרד.

"השתגעת?"

"קטנה שלי, למי את שייכת?"

נורה שקעה לאחור בכיסאה.

"לך, אדוני. אבל אתה באמת רוצה –"

"אלינור, אם כתב ישאל אותך אם יש לנו רומן, מה תעשי?"

"אני אגיד לו שלא ידחוף את האף הדפוק שלו לעניינים לא לו.

ואחר כך אבקש מקינגסלי להקפיא את כרטיסי האשראי וחשבונות

הבנק שלו לשבוע, סתם בשביל הכיף."

סורן הרים גבה.

"אוי־קיי. הבנתי אותך," אמרה.

"אני צריך להתמודד עם המצב הזה בלי שאצטרך גם לדאוג לך.

אבל העיקר כאן הוא מייקל. הוא זקוק לך."

"למה?"

"בגלל המומחיות שלך," אמר סורן בפשטות.

"אתה מצפה שאאמן את מייקל?" שאלה נורה בתדהמה. "הייתי

דומית־להשכיר, זוכר? אימון לא נכלל בין העיסוקים שלי. בטח יש

מישהו אחר ש –"

"אין אף אחד שאני סומך עליו. או שמייקל סומך עליו. הוא

מתחיל ללמוד בקולג' בסתיו. הקיץ הזה הוא הסיכוי האחרון שלנו

לעזור לו."

נורה שמעה רמז למשהו שהסתתר מתחת לדבריו של סורן,

ודאגה גאתה בה בגלים. היא לא ממש דיברה עם מייקל מאז הלילה

שבילו יחד, אבל בכל זאת היה לה אכפת מהנער.

"לעזור לו? בפעם האחרונה עזרתי לו מפני שפחדת שהוא ינסה

להתאבד שוב. מה הבעיה עם מייקל?"

"אני לא יכול לספר לך, לצערי."

נורה קמה באנחה וצעדה אל חלון הוויטראז' שעוטר את הקיר

האחורי במשרדו של סורן. שלא כמו חלונות הוויטראז' שליד

המזבח, החלון הזה לא הציג קדושים או סצנות מהברית החדשה,

אלא ורד פורח אדום־כרם. נורה העבירה את קצה אצבעה לאורך

אחד מחישורי המתכת של החלון היפהפה.
 "סורן, חזרנו זה לזה רק לפני שנה," הזכירה לו. היא לא רצתה לעזוב אותו ליום אחד, ועל אחת כמה וכמה לא לכל הקיץ.
 "אני יודע, אלינור." סורן נעמד מאחוריה וכרך את זרועותיו סביב בטנה. "אבל את חייבת להאמין בי, להאמין שאני יודע מה אני עושה. אני זקוק לך עם מייקל. אני זקוק לך."
 אני זקוק לך... הקהילה המחתרנית הירועה לשמצה שאליה הם השתייכו ראתה את סורן כרום הבכיר שלה. סורן אפילו זכה לכינוי זכר האלפא והאומגה. אבל המילים האלה – אני זקוק לך – בקעו מבין שפתיו פעמים רבות יותר משהאנשים שחשבו שהם מכירים אותו היו מעלים על דעתם. במשך חמש השנים שהיו פרוידים, נהג סורן להתקשר ולהעיר את נורה בשעות הבוקר המוקדמות עם שלוש המילים הללו. היא מעולם לא סירבה לו בפעמים הנדירות שהתקשר אליה, אף על פי שהיא עזבה אותו. לפעמים אפילו הוא לא היה מסוגל לרסן את תשוקותיו האפלות. אני זקוק לך, היה אומר, ונורה היתה יוצאת ממיטתה ועונה, אור־קיי. תגידי איפה ומתי.
 "אור־קיי." ענתה עכשיו על אותו הצורך. "איפה ומתי?"
 "מוקדם ככל האפשר, לצערי. ואני אשאיר את ההחלטה לגבי המיקום בידייך. תני לי רק להציע שתיסעו למקום רחוק דיו, כך שאף אחד לא ינסה לבוא בעקבותיכם."
 "אנגליה?" שאלה. "זאק וגרייס מנסים להיכנס להיריון. אני יכולה לעזור להם בזה. או, אתה יודע, לפחות לצפות בהם."
 "לא בא בחשבון," אמר סורן. "אני יודע איך את מתנהגת בארצות אחרות. העובדה שעדיין לא לקחו לך את הדרכון היא בגדר אחת התעלומות הגדולות ביקום."
 "זאת לא היתה אשמתי," הזכירה לו. "הקונסוליה ניקתה אותי מכל ההאשמות."
 "אלינור..."
 "טוב. ניסע לגריפין," היא אמרה. "הוא ירש את חוות הסוסים הישנה של סבא וסבתא שלו, והוא מתחנן שאבוא לבקר כבר

חודשים. מה דעתך?"
סורן נאנח בכבודות. "גריפין..."
נורה החניקה את צחוקה. "בחייך, גריפין בסדר. הוא אחד
החברים הכי טובים שלי."
"הוא מפונק, ילדותי ופחדן."
הוא גם עשיר, מהמם ומעולה במיטה, אבל היא החליטה לא
להזכיר לסורן את הפרטים האלה.
"אתה תמיד קורא לו פחדן. מתחשק לך לגלות לי את הסיבה?"
היא הסתובבה בזרועותיו.
"לא. אבל אני מניח שמגיעה לגריפין הזדמנות שנייה."
נורה אמנם הסתקרנה לדעת למה התכוון סורן כשאמר "הזדמנות
שנייה", אבל היא ידעה שמוטב לא לשאול. סורן עמד בדממה לרגע.
ואז טפח על סנטרו באצבעו, כפי שתמיד עשה כשזמם משהו.
"אני ארשה לך לבלות את הקיץ עם גריפין," אמר סורן לבסוף.
"אבל אסור לו לגעת במייקל, אחרת אבטל את הכניסה שלו למעגל
השמיני ואציא אותך מחייו לחלוטין. מובן?"
נורה החווירה. אלה בהחלט היו איומים חמורים. "כן, אדוני."
"איפה נמצאת החווה של הסבים שלו?"
"ממש בצפון המדינה," אמרה. "ליד גילפורד."
סורן נעץ בה מבט נוקב, ופיו התעקל בעליצות מרוסנת.
"האזור הזה די קרוב לאמא שלך, לא?" שאל. "אולי תיקחי יום
חופש ותבקרי אותה."
"שלא תחשוב על זה אפילו," אמרה, מזועזעת מהאפשרות שסורן
יפקוד עליה לבקר את אמה. "אני מעדיפה לצאת לריצה בגיהינום.
בעקבי סטילטו ביום הכי חם באוגו –"
"אלינור."
"כן, אדוני?"
"המחשוף שלך מצייץ."
נורה בלעה את רוקה ושלפה את הטלפון הנייד שלה מתוך
החזייה, לשם הכניסה אותו לפני תחילת המיסה.

"סליחה. שכחתי לכבות אותו." נורה השתיקה את הצלצול.
 סורן נעץ בה את מבטו. נורה החזירה לו מבט. כרגיל, סורן ניצח
 בתחרות המבטים.

"זה וָס", הורתה בלי להביט בכלל במספר. ראשון אחר הצהריים
 – זה תמיד היה וסלי.

סורן כחן אותה. הפעם היא לא יכלה להסתכל לו בעיניים.
 "וסלי מתקשר אלייך לעתים קרובות?"
 נורה הינהנה. "פעם בשבוע," התוודתה. "כל יום ראשון אחרי
 הכנסייה."

"ולמה זאת הפעם הראשונה שאני שומע על זה?"
 "זה לא משנה. אני אף פעם לא עונה."
 "למה את לא עונה לטלפון כשווסלי מתקשר?" שאל אותה סורן
 באותו טון שבו השתמש בתא הווידויים – מעט מסוקרן, כלל לא
 שיפוטי, ומרתיח בתכלית.
 "כי לא הרשית לי."

"מעולם לא ביקשת את רשותי. פחדת שאסרב לך?"
 נורה נשכה את שפתה התחתונה, הרגל עצבני שסורן ניסה לגמול
 אותה ממנו מאז שהיתה בת חמש־עשרה. סורן שלח את ידו והעביר
 את אגודלו על פיה. נורה הרימה אליו את מבטה.
 "פחדתי שתרשה לי."
 סורן הינהן באיטיות.

"אני אוהבת אותך," אמרה והזדקפה. "ואני אעזוב אותך למשך
 הקיץ הזה, אבל רק מפני שאתה מכריח אותי ללכת. אבל אם יבחרו
 כך לתפקיד הבישוף, אני אעבור ללוס אנג'לס. ואמיר את דתי
 לסיינטולוגיה. שיהיה לך ברור."

הקלה הציפה אותה כשראתה את סורן מחייך. אבל היא בכל
 זאת ידעה שהם עדיין לא סיימו לדבר על וסלי.
 "מייקל מחכה לך בחוץ. נראה לי שהוא יעריך הסבר וטרמפ
 הביתה."

"אני יכולה לתת לו את שניהם," אמרה והתחילה לצעוד אל

הדלת. אבל לפני שיצאה, היא עצרה והסתובבה אליו. "אני לא מאמינה שאני חייבת לבלות את כל הקיץ בלעדיך רק בגלל הקידום המטופש הזה."

סורן לא אמר מילה, אבל נורה ראתה משהו מבזיק בעיניו. "זה רק הקידום, נכון?" שאלה. "אין עוד בעיה, נכון?" פחד פתאומי אחז בנורה, פחד שישנה סיבה נוספת שסורן לא רצה אותה בסביבה.

"קינגסלי התקשר. מישוהו פרץ לבית שלו אתמול בלילה." עיניה של נורה נפערו.

"הוא בסדר? ג'ולייט היתה בבית? מה קרה?" לבה דהר. מחשבותיה של נורה מיד נדרו לתרחיש הגרוע מכול – שקינגסלי ומזכירתו ההאיטית היפהפייה נפגעו.

"הוא וג'ולייט בסדר גמור. דעתם היתה... מוסחת... אתמול בלילה. מישוהו סימם את הכלבים וגנב תיקייה מהמשרד הפרטי של קינגסלי."

נורה צנחה באחד הכיסאות. יהיה הגנב אשר יהיה, היו לו ביצים מפלדה. בדרך כלל שמו של קינגסלי לברו הבהיל כל מי שחשק בפיסה מערימות המידע המפליל שהיה לו על כמעט כל שוטר, שופט, פוליטיקאי ועורך דין באזור שלוש המדינות. ואם שמו לא הטיל מורא בגנבים, אז להקת כלבי הרוטוויילר המאומנים שלו בדרך כלל עשתה את זה.

"רק תיקייה אחת? זאת חצי נחמה."

"אלינור – זאת היתה התיקייה שלך."

"שלי? למה שלי? אני כבר בכלל לא עובדת כדומית." המילים כאבו כשביטאה אותן, יותר משציפתה שיכאבו. בזמן שעבדה עבור קינגסלי כדומית היא קיטרה על התפקיד ללא הרף. עכשיו, משהתפטרה, גילתה שהיא קצת מתגעגעת לעבודה. היה זה עוד פריט שיכלה להוסיף לרשימת "הגעגועים היומיומיים" שלה, שהלכה והתארכה באופן מסוכן.

"הלוואי שידעתי, קטנה שלי. קינגסלי סבור שזה עלול להיות

לקוח ישן שמנסה להיפטר מכל הראיות שקשורות אליו. "זה הגיוני, אני מניחה." בימיה כדומית, רשימת הלקוחות שלה נראתה כמו רשימת המי ומי של עשירים, מפורסמים וקינקיים: מנכ"לים של חברות ברשימת פורצ'ן, 500 פוליטיקאים מדרג גבוה וכוכבי רוק שילמו הון תועפות כדי לנשק את קצה המגף שלה. "זה בכל מקרה לא משנה. מי שזה לא יהיה, הוא לא יצליח לקרוא את מה שכתוב בתיקיה."

קינגסלי וג'ולייט היו הצוות המושלם. התיקיות של קינגסלי היו ידועות לשמצה משתי סיבות – ראשית, משום שהן הכילו את סודותיה של עיר שלמה. ושנית, משום שהן היו לחלוטין חסרות פשר לכל אדם פרט לקינגסלי וג'ולייט. רק הם יכלו לקרוא את הדפים שנכתבו בקריאולית המוצפנת.

"אלה המניעים שמדאיגים אותי, לא הפשע," אמר סורן. "בכל זאת, זאת רק עוד סיבה שבגללה מוטב שתשהי קצת זמן הרחק מהעיר, כשקינגסלי ואני נטפל בבעיה הזאת."
 "אני יכולה לעזור לטפל בבעיה הזאת אם תרשה לי. אני כבר לא בת חמש-עשרה, זוכר?"

סורן קם וניגש אליה. הוא הושיט לה את ידו והיא לקחה אותה. הוא משך אותה על רגליה בעדינות והביט בעיניה.

"את הלב שלי," אמר. אותן מילים שאמר לה באותו בוקר. אלא שהבוקר הן נשמעו מלאות חיבה ושובבות. עכשיו הוא ביטא אותן כאילו הוא מציין עובדה אנטומית. "אני לא אאבד אותך. אני שולח אותך מכאן לטובת הביטחון האישי שלך. את מבינה את זה? תגידי 'כן, אדוני'."

נורה הינהנה ובלעה את הגוש שעלה לפתע בגרונה.

"כן, אדוני."

סורן הרכין את ראשו ונישק אותה ארוכות, באיטיות, עד שלבסוף ניתק את הנשיקה. גופה נרגע לעומתו, והיא הניחה את אוזנה על חזהו. היא אהבה להקשיב להלמות לכו הקצבית. היא קראה לסורן מסוכן, ומבחינת מי שהרגיז אותו, הוא בהחלט היה מסוכן. יהיה

גנב התיקיייה שלה אשר יהיה... היא לא קינאה בו. ובכל זאת, סורן לא היה מרושע. היה לו הלב הטוב ביותר מכל האנשים שהכירה מימיה. לב חזק וטוב.

"הלב שלי," לחשה והרימה את מבטה אל סורן.

"אל תדאגי, קטנה שלי," אמר סורן כשהעביר את ידיו ברכושנות על צווארה ובמורד גבה, "אני אמנם שולח אותך מכאן, אבל אעניק לך פרידה שתחזיק אותך כל הקיץ."

מייקל המתין מחוץ למשרדו של האב ס' וקיווה שזה מה שהוא אמור לעשות. הוא התיישב על הספסל עם הסקייטבורד שלו תחת רגליו, וגילגל אותו בלי משים קדימה ואחורה בזמן שחשב על כל מילה שנורה והאב ס' אמרו. הכומר שאמור היה להתמנות לכישוף החדש הועבר מתפקידו. האב ס' רצה שהוא ונורה יעזבו למשך הקיץ. הוא אמור לבלות את כל הקיץ במקום מרוחק עם נורה סאתרלין. כל הקיץ... עם נורה סאתרלין...

למייקל היו חלומות כאלה. למעשה, היה לו חלום כזה אתמול בלילה.

נורה הגיחה ממשרדו של האב ס' וחייכה אליו.

"יופי, אני שמחה שחיכית. רוצה טרמפ הביתה?"

מייקל משך בכתפיו וקם. הוא לא האמין שזה קורה – יותר משנה הם לא אמרו זה לזה מילה, ועכשיו היא הציעה להסיע אותו הביתה?

"בטח. תודה."

מגרש החניה היה נטוש פרט למכונית כסופה נוצצת בעלת שני מושבים וגג נפתח.

"מוצאת חן בעיניך?" נורה לחצה על הכפתור בצרור המפתחות שלה כדי לפתוח את נעילת המכונית.

"כן. היא מדהימה," אמר מייקל וצעד מסביב למכונית. הוא נשך את שפתו בצחוק מרוסן כשראה את לוחית הרישוי שהיא הזמינה לרכב: NC-117.

נורה נעמדה לפני המכוננית שלה והביטה בה בעיון.
 "החלטתי לפנק את עצמי לפני חודש. היא אמנם לא יפה כמו
 האסטון מרטין שלי, אבל ב־מ־ו־4 רודסטר היא לא בדיוק מכוננית
 נחותה. אני מעריצה הנדסה גרמנית איכותית."

מייקל העביר את מבטו במעלה ובמורד הגוף הרזה אך המקומר
 שלה – אם כבר מדברים על הנדסה גרמנית איכותית. הוא עמד
 לומר את המילים בקול מפני שידע שהיא תצחק למשמע המחמאה
 שהתייחסה לרקע הגרמני שלה. אבל כרגיל, לא הצליח להתבטא.
 "קח, אתה נוהג." היא זרקה לו את המפתחות.

מייקל שלח את ידו ותפס את המפתחות בקצות אצבעותיו.

"את רוצה שאנהג ב־מ־ו־ו החדשה שלך?"

"אתה בוגר מספיק כדי לנהוג, נכון?" היא פתחה את דלת
 צד־הנוסע והביטה בו מעל לגג הרכב. "ובהתחשב בעובדה שכבר
 הכנסתי אותך לגוף שלי, ההצעה שתנהג במכוננית שלי לא עד כדי
 כך מופרכת, נכון?"

היא צנחה לתוך המושב וסגרה את הדלת.

ברכיו של מייקל רעדו בחולשה למשמע דבריה. הוא נשם עמוק
 ופתח את דלת הנהג. הוא החליק את הסקייטבורד שלו מאחורי
 המושב והתיישב באיטיות מאחורי ההגה.

"בוא נדבר," התחילה נורה לומר כשהוא התניע את הרכב והחל
 לנהוג. "כלומר, אתה לא תדבר כדי שתוכל להקשיב בזמן שאני
 מדברת."

"רק בבקשה אל –"

"אל מה?"

"אל תגידי עוד דברים כאלה או שאני אעשה תאונה."

נורה צחקה ולחצה את הברך שלו.

"בסדר גמור, מלאך. אני מבטיחה שלא אדבר על הלילה שקשרתי

אותך למיטה וביתקתי את הבתולים שלך. אם אתה מתעקש."

"נורה, בבקשה," התחנן. הוא אהב את העובדה שהיא המשיכה

לקרוא לו מלאך. אף אחד מעולם לא קרא לו כך, מלבד נורה.

"טוב, אני אתנהג יפה. בינתיים. בכל אופן, זאת העסקה. סורן רוצה שניסע מכאן למשך הקיץ כדי שהוא יוכל לטפל בעניינים בדרך שלו. נראה לי שהוא יודע שאם מישוהו יתחיל לרחרח סביבי, אני כנראה אחטיף לו, ואני חייבת להודות שיש סיכוי שזה לא ישפר את המצב."
 "נראה שלא."

"ובהתחשב בעובדה שאני פחות או יותר ביצעתי אונס קטין כלילה שאתה ואני בילינו יחד, טוב, נראה לי שהוא מנסה למנוע ממני מלהתערב בכל הבלגן הזה ככל האפשר. וגם ממך."
 מייקל הפעיל את האיתות כשהגיעו לצומת. לא היו שום מכוניות באופן. מתוח כמו שהיה, הוא קיווה שהם לא ייתקלו במכונית נוספת כל הדרך הביתה.
 "לא אנסת אותי, נורה. רציתי את זה. הייתי בן חמש-עשרה, כמעט שש-עשרה, לא בן חמש."

הוא לא היה מסוגל להאמין שהוא סוף-סוף זוכה לדבר איתה על אותו לילה. הוא ידע שנורה והאב ס' היו מוטרדים מכל העניין. אבל זה כנראה היה היום הטוב בחייו.
 "באופן מוזר, לבתי המשפט לא אכפת מגיל ההסכמה החוקי כשמדובר בבנים קטינים וסופרות מפורסמות. אבל הֵי, לפחות אתה כבר לא קטין."

"אז, מה אנחנו אמורים לעשות?" מייקל נשא תפילה קצרה בתקווה שהוא לא דמיין כששמע את האב ס' אומר, שהוא ונורה צריכים לצאת מהעיר יחד.
 "יש לי חבר בשם גריפין פיסק. יש לו חווה בצפון מדינת ניו יורק. נראה לי שעדיף שנבלה איתו את הקיץ עד שהבלגן הזה יסתיים."

"גריפין פיסק?"

"כן. הוא הבן של ג'ון פיסק, יושב ראש הבורסה לניירות ערך. טיפוס של וול סטריט. גריפין נולד עם כפית זהב בפה. אבל הוא מותק. סורן לא מסוגל לסבול אותו, אבל לסורן יש טעם נוראי

באנשים, כמוכן, " אמרה והצביעה על עצמה.
 "הוא –" מייקל השתתק וניסה להכריח את עצמו לבטא את
 המילים. "את יודעת, אחד מאיתנו?"
 נורה חייכה חיוך רחב. "בוא רק נאמר שבסצנה קוראים לו
 גריפין ריסק."
 קיבתו של מייקל התהפכה.
 "אלוהים."

"אתה אומר לי." נורה טפחה שוב על ברכו. היא באמת צריכה
 להפסיק לגעת לו בברך. "אז לתוכנית – שנינו נסתתר בבית של
 גריפין במשך הקיץ."
 "נסתתר ונעשה מה?"

מייקל פנה לתוך כביש הגישה של הבית החדר-קומתי שבו התגורר
 עם אמא שלו. תודה לאל שאמא שלו ככל הנראה לא בבית.
 "כאן אתה גר?" שאלה נורה בסקרנות צרופה.
 "אני יודע שזה לא משהו. אבל השכונה נחמדה."
 "זה ארמון בהשוואה לבית שאני גדלתי בו. אתה אוהב לגור
 פה?"

מייקל משך בכתפיו. "המצב עם אמא לא משהו," אמר. "היא
 בטח תשמח כשאתחיל ללמוד בקולג'."
 "לאן אתה הולך?"
 "ליורק. קיבלתי מלגה מלאה. פיקססתי את אישור קבלת המלגה
 הבוקר."

"יורק? זאת אוניברסיטה טובה. השותף הקודם שלי לדירה למד
 שם. בכל מקרה," אמרה, ודומה שניערה מעליה עצבות פתאומית,
 "סורן אמר שהקיץ עלול להיות הסיכוי האחרון שלנו לעזור לך.
 לעזור לך – למה הוא התכוון?"
 בתחילה מייקל לא ענה לה. אבל כל פסיק בהווייתו אמר לו
 שהוא יכול לבטוח בנורה. ויתרה מזאת, שכדאי לו לבטוח בה.
 הוא נשען לאחור במושב וכיבה את מנוע המכונית.
 "לפני שבועיים... כמעט נפגשתי עם מישהי שהכרתי

באינטרנט.

"דומית?" שאלה נורה.

מייקל הינהן ולא אמר דבר.

"מייקל, יש לך מושג עד כמה זה מסוכן?"

"אני יודע, אני יודע. האב ס' כבר נכנס בי. אבל הייתי..."

"מה, מלאך?"

"בורד. התגעגעת אלייך."

נורה שלחה את ידה ונגעה בפניו. לכו ריפרף בחזהו כשאצבעותיה העדינות ליטפו את קווי המתאר של שפתיו, את עיקול לסתו.

"עכשיו כבר לא תצטרך להרגיש בורד. אני אהיה איתך כל

הקיץ. סורן מאמין שאתה מוכן לעבור אימונים. אני מסכימה."

"אימונים?"

"להיות סאב, נשלט." נורה הניחה לידה להישמט מפניו. היא

יצאה מהמכונית, ומייקל יצא בעקבותיה.

"חשבתי שאני..." מייקל הביט סביב כדי לוודא שאף אחד

מהשכנים לא בחוץ. הוא ימות אם מישו יגלה את האמת אודותיו.

"חשבתי שאני כבר נשלט."

נורה נשענה לאחור על מכוניתה ושיכלה את רגליה החטובות.

"סורן אימן אותי במשך שנתיים לפני שהוא בכלל העז להכות

או לזיין אותי בפעם הראשונה, ילד. סאבים צריכים להיות מאומנים

בדיוק כמו דומים, אם רוצים לעשות את זה כמו שצריך בלי

להיפגע."

"אני רוצה להיפגע."

"אני מתכוונת לסוג אחר של פגיעה."

מייקל הסתכן וחיך.

"מייקל", פתחה נורה, וכל רמז לעליזות התפוגג מקולה, "קשה

להיות סאב. עוד יותר קשה להיות סאב וגבר. כשאישה אומרת

שהיא רוצה שיקשרו אותה, כולם חושבים שזה סקסי. כשגבר אומר

את זה, כולם חושבים –

"שהוא הומו", השלים מייקל את דבריה. "לפחות זה מה שאבא

שלי חושב. הוא אומר שאני זקוק לטיפול פסיכולוגי בגלל הפטיש שלי."

"תשכח ממה שאבא שלך חושב. אני אלמד אותך איך להיות הסאב הכי פאקינג טוב בכל הסצנה. ואם יותר לי לצטט את קינגסלי ירום הודו בכל הנוגע לפטישים," הקדימה נורה ועברה לדבר במבטא צרפתי מוגזם-אך-סקסי, "פטישים... הם חיית המחמד שאתה מאכיל או חיית הפרא שטורפת אותך. נאכיל את חיית הפרא שלך עד שנאלף אותה. או-קיי?"

מייקל צחק. בעיניו היה זה רעיון נהדר, להאכיל את חיית הפרא שלו.

"או-קיי."

"יופי. אז אתה מסכים?"

"אני חולם על זה כבר... נצח. אם את והאב ס' חושבים שאני מוכן –"

"זה לא חשוב. אתה חושב שאתה מוכן?"

האם הוא מוכן? אלוהים, בשביל נורה סאתרלין הוא נולד מוכן.

מייקל הינהן. "אני מסכים."

"מצוין. ועכשיו, איך נוציא אותך מהעיר בלי שאמא שלך תתקשר למשטרה?"

מייקל נחר בבוז. "את לא מכירה את אמא שלי. יוקל לה אם איעלם לכמה חודשים. או לנצח."

נורה דחפה את משקפי השמש שלה אל קורקודה. עיניה הירוקות בהקו באהדה.

"אני בטוחה שהיא אוהבת אותך, מלאך. ואם היא לא תתרצה, תמיד יהיה לך אותנו. כשאני הייתי בת חמש-עשרה נכנסתי לצרות – צרות רציניות. אמא שלי התנערה ממני לחלוטין. הכומר שלנו פחות או יותר גידל אותי אחרי שזה קרה. ואיך לדעתך יצאתי?"

"מדהימה," אמר, ונורה קדה לו קידה.

"אמא שלך עוד תתרצה אולי. לעזאזל, אולי אמא שלי תתרצה

בסופו של דבר.

מייקל קיווה שהיא צודקת. הוא התגעגע לאמא שלו. הם התגוררו תחת אותה קורת גג, אבל התקיימו בשני עולמות נפרדים.

"אני פשוט אניגד לה שקיבלתי עבודה לקיץ בצפון המדינה. לפני שנה נעדרתי כמעט כל הקיץ כשעברתי כמדריך במחנה קיץ." נורה הירהרה בדבריו.

"מתי טקס הסיום שלך?" שאלה. "בתור התלמיד המצטיין, אתה חייב להיות שם כדי לשאת את נאום הסיום, נכון?" "ברביעי בערב. אבל אני יכול להבריז. אני לא התלמיד המצטיין.

נכשלתי בפזיוקה למתקדמים.

"אוי, אני מצטערת, מייקל."

"אני לא. נכשלתי בכוונה."

"למה?"

"לא רציתי לנאום."

הוא ציפה שנורה תיתן לו על הראש בגלל עיקשותו המטופשת. אבל במקום זאת היא רק צחקה.

"הסטייל שלך מוצא חן בעיניי. תראה, אל תבריז מטקס הסיום. אפילו אני הייתי בזה שלי. אני אשלח מכונית שתאסוף אותך בחמישי בבוקר." היא הוציאה עט ומחברת מהתיק שלה. "קח. זאת כתובת המייל שלי. תהיה בקשר, או-קיי? תשאל אותי כל מה שמתחשק לך."

מייקל לקח את פיסת הנייר באצבעות מעט רועדות.

היא קיבלה תמורתו את המפתחות שלה.

"נורה?" שאל מייקל כשהיא פתחה את דלת המכונית.

"מה, מלאך?"

מייקל הוריד את מבטו אל הנייר שאחז בידיו.

"תודה."

היא חייכה אליו. "בבקשה."

"האב ס'... הכול איתו יהיה בסדר? הוא יסדר את המצב,

נכון?"

"יש לו דרך משלו לכופף כל אדם לרצונותיו. אם הוא לא רוצה להיות בישוף, הוא ימצא דרך לצאת מזה."
 מייקל הינהן, הוא רצה להאמין לה. הוא שנא את המחשבה שנורה והאב ס' יתבכו בצרות רק מפני שהם מאוהבים.
 "את באמת חושבת שהוא ייאלץ להתמודד עם התקשורת?"
 "בימים אלה כלי התקשורת עטים על שערוריות מין בכנסייה.
 אז נראה שכן."
 "מה הוא יעשה?" בטנו של מייקל התכווצה מרוב דאגה. אבל נורה רק חייכה אליו.
 "הוא בטח יעשה את מה שאני עושה כשאני מדברת עם כתבים – יקסים אותם עד שייפלו לרגליו."

"מצאת משהו?" שאלה סוזן ומתחה את זרועותיה הדואבות.
 "לא הרבה. בכל פעם שאני מקליק על קישור למרקוס סטרנס, עולה לי מאמר על גירוש ההוגנוטים הצרפתים."
 "גם לי," אמרה סוזן וסגרה את המחשב הנייד שלה. היא הביטה ברשימת ההערות שלה. במשך ארבע שעות של חיפוש אינטרנטי היא ופטריק לא גילו שום דבר על האב סטרנס. שום דבר מועיל, בכל אופן. הפקס האנונימי שהיא קיבלה לא היה סתם רשימה של שמות. בתחתית העמוד הופיע הסבר לכוכבית שהורכב משלוש מילים מאיימות – "ניגוד אינטרסים אפשרי". רשימת השמות גילתה לה שתי אמיתות הכרחיות – שהאב מרקוס סטרנס נכלל ברשימת המועמדים הסופיים לתפקיד בישוף המחוז, ושהאב מרקוס סטרנס מסתיר משהו.

"חטיטתי קצת בפייסבוק וכולי. כמה מחברי הקהילה שלו הזכירו אותו," אמר פטריק ועבר על ההערות שלו. "האב סטרנס נשא דרשת חתונה נהדרת מספר בן-סירא," ציטט פטריק. "אני לא מאמינה שמת'ו לא צווח כשהאב סטרנס שפך את המים על הראש שלו." אין פה משהו מרגש במיוחד. אם נסתמך על מה שמצאנו, מדובר בכומר מושלם ונערץ על הקהילה שלו."

"אני לא קונה את זה. אף אחד לא עד כדי כך מושלם. ויש לי פה כוכבית שמעידה אחרת," אמרה סוזן והרימה שוב את הפקס. במשך כל היום היא הרימה את הפקס פעם אחר פעם והסתכלה על הכוכבית שהופיעה ליד שמו של האב סטרנס.

"סוזן," אמר פטריק והישיר אליה מבט שקול, "הביטוי ניגוד אינטרסים יכול לכוון לכל מיני דברים. את יודעת את זה, נכון? אולי הוא תרם כסף למועמד פוליטי כלשהו שהכנסייה לא אוהבת. זה לא אומר אוטומטית שהוא מתעלל בילדים."

סוזן ניענעה את ראשה. "אם זה היה משהו כל כך בלתי מזיק, אף אחד לא היה טורח לשלוח לי את הפקס. אנחנו מוכרחים להמשיך לחפש."

"טוב. אז מה עכשיו?" שאל פטריק וגרר את סוזן לחיקו. היא ידעה שהוא מקווה לתשובה בסגנון נרים ידיים ונתגבר על זה. אבל מבחינתה היתה זאת רק תחילת המאבק.

"אתה הכתב החוקר. מה אתה היית עושה?" שאלה.

"מתחיל לעשות שיחות טלפון. שומע את הרכילות מפי המקומיים."

סוזן קמה מחיקו של פטריק ואיתרה את הנייד שלה.

"אתה המומחה," אמרה ומסרה את הטלפון לפטריק. "אני בסך

הכול כתבת לענייני מלחמה. תראה לי איך עושים את זה."

פטריק נאנח בכבדות ופתח שוב את המחשב הנייד שלו. סוזן הציצה מעבר לכתפו וצפתה בזמן שהוא חיפש את מספר הטלפון של העורך הראשי של העיתון של וייקפילד. פטריק התקשר לעיתון והשתמש בכישורי הרטוריקה שלו כדי להתקדם בשרשרת השכירים.

"פטריק תומפסון, כתב האיבנינג סאן," אמר, וסוזן התרשמה

מכך שהוא השתמש בשמו האמיתי ובשם העיתון שבו הועסק. "אני

בודק תקרית שהתרחשה לפני כמה שנים בכנסייה הקתולית הלב

הקדוש. אני בטוח שידוע לך על מה אני מדבר."

סוזן כיסתה את פיה כדי להחניק צחקוק. איזה בולשיט. היא

ופטריק לא ידעו דבר וחצי דבר על תקרית כלשהי בכל ההיסטוריה של כנסיית הלב הקדוש.

פטריק חייך כשביצע את השיחה, אבל חיוכו דעך בזמן שהאזין לדברים שאמר לו הקול מצדו השני של הקו.

"לפני שנתיים," חזר פטריק ורשם משהו במחברת שליד הברך שלו. כשקראה את המילים, הדם התנקז מפניה ומידיה.

פטריק ניתק והסתכל על סוזן. סוזן קרעה את מבטה מהדף והחזירה אותו אל פטריק.

"עכשיו אתה יודע למה אני חוקרת את זה," אמרה, ופטריק הינהן. "זה לא רק בגלל אדם. עכשיו זה כבר לא בגללו." היא הביטה שוב במילים.

מייקל דימיר, בן ארבע-עשרה, ניסה להתאכד בכנסיית הלב הקדוש.

עד אחד – האב מרקוס סטרנס.

3

נורה המתינה עד רדת החשכה ונסעה ללב הקדוש. היא החנתה את רכבה תחת צלו של סבך העצים הצפופים, שגוננו על בית הכומר מכל צדדיו. כשעשתה את הדרך הקצרה ממכוניתה לדלת האחורית של ביתו של סורן, היא הרימה את מבטה אל העצים וחיכה. היא נזכרה איך התגנבה אל בית הכומר ביום שישי אחד כשהיתה בת שש-עשרה, כשעוד היתה אלינור שרייבר, ונורה סאתרלין עדיין לא היתה קיימת. באותו יום היא הבריזה מבית הספר, לא מסיבה מיוחדת מלבד העובדה שאור השמש קרא לה, והיתה לה הרגשה שאם תיאלץ לשבת בשיעור כימיה, היא בסופו של דבר תשתה את כל האצטון שבארון האספקה. כשטיילה בחורשה שמאחורי הכנסייה שלה, היא נתקלה בסורן בחצר האחורית שלו. היא מעולם לא ראתה אותו לובש משהו זולת לבוש הפולחן או בגדי הכמורה שלו. אבל באותו יום הוא לבש מכנסי ג'ינס וחולצת טריקו לבנה. אפילו בבגדי הכומר שלו היא שמה לב שהוא בנוי לתלפיות, אבל עכשיו היא ראתה את זרועותיו המשוורגות, את שרירי המתוחים וצווארו החסון, שלשם שינוי לא נחבא מתחת לצווארון הכמורה שלו. ידיו היו מכוסות עפר כשהוא חפר בורות בכוח ויעילות מרשימים, והכניס לאדמה שתילים באורך של כמטר כל אחד. בבגדיו החילוניים ובמשקפי השמש שהרכיב, כששערו הבלונדיני מחזיר את קרני השמש של חודש אפריל, דמה הכומר שלה לישות שיופייה מגונה. השרירים העמוקים בירכיה התכווצו מעצם כך שהביטה בו.

"אלינור, את אמורה להיות בבית הספר." הוא אפילו לא הרים

את מבטו מעיסוקיו, אלא המשיך לכרוע על הקרקע ולכסות את שורשי השתיל באדמה השחורה.

"זה היה מצב של חיים או מוות. אם הייתי נשארת בכית הספר

הייתי הורגת את עצמי."

"כיוון שהתאבדות היא חטא שדינו גיהנום, אני אמחל לך על כך שהברזת מהשיעור. אבל את גם יודעת שאת לא אמורה להיות בבית הכומר." הוא כלל לא נשמע כועס או מאוכזב, אלא משועשע ממנה, כרגיל.

"אני עומדת מחוץ לגדר. אני לא בבית הכומר – אני בסך הכול

לידו. מה אתה בכלל עושה?"

"שותל עצים."

"מן הסתם, אבל למה? שני מיליון העצים שסביבנו לא מספיקים

לך?"

"לא ממש. עדיין אפשר לראות את בית הכומר מהכנסייה."

"וזה רע?"

סורן קם וניגש לגדר. נורה זכרה איך לבה דפק בחוזקה באותו

רגע. היא היתה בטוחה שהוא יכול לשמוע אותו פועם מבעד לחוזה.

פנים אל פנים, כשדבר לא מפריד ביניהם מלבד הגדר ופער

גילים של ארבע-עשרה שנה, הסיר סורן את משקפי השמש שלו והביט בעיניה.

"אני אוהב את הפרטיות שלי." העניק לה חיוך צופן סוד.

"ייעברו שנים לפני שתקבל משהו." סורן קימר אליה גבה,

והיא הסמיקה. "כלומר, לפני שתקבל פרטיות. לעצים לוקח נצח לגדול."

"לא לאלה. עצי פולוכנייה והזן המסוים הזה של ערבה הם שניים

מזני העצים בעלי קצב הצמיחה המהיר ביותר."

"אתה צריך פרטיות בהקדם האפשרי?"

"אני יכול לחכות."

משהו בעיניו ובקולו סיפר לה שהם כבר לא דיברו על עצים.

אני יכול לחכות, אמר, ושלח לה מבט כה אינטימי, עד שהרגישה כאילו ידו נחה על פניה, ולא רק מבטו.

היא אזרה את כל האומץ שהיה ברשותה והחזירה לו מבט משלה.

”גם אני.”

נורה ניצרה מעליה את הזיכרון ונכנסה לבית הכומר מהדלת האחורית. בדממת הלילה, הצליל היחיד שהגיע לאוזניה בקע מרצפת הפרקט החורקת. היא עוד תתגעגע לצליל הזה הקיץ, תתגעגע לבית הזה ולכומר שעמד בראשו. הלילה יהיה האחרון שיכלו יחד עד סוף הקיץ, ועד שכל הרעש הזה סביב החלפת הבישוף ליאו ידעך. ואז היא וסורן יוכלו לחזור לגרסה שלהם של חיים רגילים.

אבל רק אם הוא לא ייבחר להחליף את הבישוף. בבקשה, אלוהים, התפללה, בבקשה אל תבחר בו.

כשעברה במטבח, ראתה נורה נר יחיד דולק במרכז השולחן. לצד הנר נח פתק לבן קטן, ועליו הוראות בכתב ידו האלגנטי של סורן: תתקלחי קודם. ואז בואי אליי.

היא הרימה את הפתק מפינתו, טבלה אותו בלהבת הנר והניחה לאש לאכל את מילותיו של סורן. היא כיבתה את הלהבה בנשיפה בדיוק כשהאש נגעה באצבעותיה, ושטפה את האפר בכיור. לסורן, כמו גם לרוב הכמרים הקהילתיים, היתה אישה שעבדה במשק ביתו ודאגה לכל צורכי הבית. נורה היתה אסירת תודה לגברת סקלרה – אישה קשוחה מספיק עד שלעתים הצליחה להכריח אפילו את סורן לשבת ולאכול משהו – אבל נורה ידעה שאם היא תמצא ולו אחד מהפתקים ששלח לה, שיערה שחורה וארוכה או סיכה, או כל סימן אחד שיעיד בבירור שאישה בילתה שם את הלילה, יהיה בכך די לסכן את הקריירה של סורן.

נורה התחילה להתפשט כשעשתה את דרכה במעלה גרם המדרגות הצר אל הקומה השנייה. היא אהבה את בית הכומר. במשך שבע-עשרה שנים היה זה ביתה השני הסודי. קוטג' גותי קטן בן שתי קומות. נורה ידעה שהוא אפילו לא התקרב לגודלו

של בית האחוזה רחב הידיים שבו סורן נולד והתגורר בילדותו. אבל הבית ההוא מעולם לא היה בית אמיתי בשבילו. על אף יופיו החיצוני היה זה בית זוועות. בית הכומר, לעומת זאת, שבה את לבו בדיוק כפי שהיא שבתה את לבו לפני כל אותן שנים.

נורה שאפה את האדים שעלו מהמים החמימים והניחה לחום לחלחל לתוך עורה. סורן נהג לרחוץ אותה לעתים קרובות לפני הסשנים שלהם. היה זה אקט של שליטה, של הורה עם ילדתו הקטנה. אבל חשובה מכך היתה העובדה שהאמבטיה הרגיעה את שריריה כדי שהמכות שלו רק יכאיבו לה, ולא יפצעו אותה.

נורה לא התמהמהה באמבט. היא גם לא טרחה לחפוף את שערה. היא השתוקקה אליו, נזקקה לו. הלילה יהיה הלילה האחרון שיבלו יחדיו למשך חודשיים או שלושה. חמש שנים, הזכירה לעצמה כשדמעות נקוו בעיניה. חמש שנים הם חיו בנפרד. חודשיים יהיו זניחים.

אבל מה יקרה אם תעזוב אותו, והפעם כבר לא תוכל לשוב אליו? היא משכה את עצמה מתוך המים והתנגבה. היא צעדה לאורך המסדרון שהוביל לחדר השינה שלו עירומה לחלוטין, פרט למגבת הלבנה. במבט ראשון, חדר השינה של סורן נראה כמו השתקפות הולמת של האיש שאחרים ראו בו. העץ הכהה שממנו נבנתה מיטת האפריון בת מאתיים השנה תאם את רצפת העץ בשלמות. התקרה היתה מקושטת כמו תקרת אולם התווך בכנסייה. חלון המפרץ שבר את אור הירח שהתפרץ לתוך החדר. הכול היה מסודר, דל, צנוע, אלגנטי ואדוק. היה זה חדר שינה שלא טומא בידי טכנולוגיה מודרנית, חף מקישוטים מיותרים, חדרו של גבר שלא היה עליו להוכיח דבר.

ובכל זאת... עין מיומנת שידעה מה לחפש היתה מזהה את הסימנים על עמודי המיטה, שלא היו חותמו הטבעי של הזמן. המנעול שעל התיבה מתחת לחלון נראה חזק שלא לצורך יחסית לתיבה שנועדה לאחסון מצעים. וקופסת עץ הסיסם שעל שידת הלילה לא נועדה רק לקולר הלבן שלו – אלא גם לשלה.

עיניה של נורה סרקו את החדר שהואר באור נרות בחיפוש אחר סורן. היא לא ראתה אותו. אבל היא ראתה את המיטה... הוא החליף את הסדינים. המצעים הלבנים נעלמו, ובמקומם כוסתה המיטה במצעים בגוון שחור-עמוק. למצעים שחורים היתה רק משמעות אחת. נורה שאפה חדות ושכחה לנשוף.

"תנשמי, קטנה שלי," הורה לה סורן כשנעמד מאחוריה וכרך את זרועותיו סביבה.

"כן, אדוני." שאיפה ונשיפה, היא נשמה, שאפה אוויר לתוך בטנה ודחפה אותו החוצה דרך אפה. נורה עצמה את עיניה כשהוא ענד את הקולר סביב צווארה. היא רעדה כשהוא הרים את השיער שלה כדי לסגור את האבזם ונעל אותו במקומו.

"תשכבי," פקד עליה.

נורה התרחקה ממנו. כפות רגליה רעדו תחתיה. בזמן שצעדה אל המיטה, סורן לקח ממנה את המגבת. היא נשכבה עירומה על פני הסדינים – הסדינים השחורים – והכריחה את עצמה להמשיך לנשום.

סורן נעמד ליד המיטה והוריד אליה את מבטו. הוא הרים את ידו והסיר את הקולר הלבן שלו. ואז פתח את כפתורי חולצתו ופשט אותה באיטיות. נורה מעולם לא ראתה גבר בעל גוף יפה מגופו של סורן. ריצות הבוקר שלו וחמש מאות שכיבות הסמיכה וכפיפות הבטן שעשה כל יום שמרו עליו בכושר מושלם. שרירים מתוחים עטפו כל סנטימטר מגופו התמיר. לפעמים היא פשוט לא יכלה להסיר ממנו את ידיה. אבל הלילה היא פחדה ממגעו והשתוקקה אליו גם יחד.

סורן הניח לחולצה שלו להישמט לרצפה. הוא זחל על המיטה יחף ולבוש רק במכנסיו ונשכב מעליה.

הוא הרכין את ראשו ונישק אותה. היא אהבה את הדרך שבה נישק אותה, כאילו היא שייכת לו, מפני שזה באמת היה נכון. לפעמים השתוממה נורה כשנזכרה שגם אם לה עצמה היו אינספור מאהבים, סורן חלק את גופו עם שלושה אנשים בלבד כל חייו.

מסירותו אליה מילאה אותה ענווה, ונורה כרכה סביבו את זרועותיה וקירבה אותו עוד יותר אליה. לעתים נדירות בלבד, אם בכלל, מותר היה לה לגעת בו כשהם תינו אהבים. סורן היה סדיסט ודום. כשהוא שכב איתה, היא כמעט תמיד היתה בכבלים, קשורה למיטה, לרצפה או לצלב סנט אנדרו – שנראה כמו איקס. הוא השאיר את זרועותיה ורגליה חופשיות רק כלילות כמו זה. האקט שהוא עמד לעשות לה היה כה סדיסטי, עד שלא היה לו כל צורך לקשור אותה להגיע לסיפוק.

סורן התרומם מעליה והושיט את ידו לשידה שליד המיטה. ידיה של נורה התחפרו בסדינים, בסדינים השחורים. נורה נשאה את מבטה מעלה והביטה בעיניו – בעיניו האפורות שצבען כצבע סופה קרבה. כשמשך את ידו בחזרה, היא ראתה את הלהב הקטן והמעוקל בוהק באחיזתו.

מייקל התהלך ברחבי חדרו בזמן שניסה להחליט איך לספר לאמו שהוא מתכנן לעזוב את העיר למשך הקיץ. הוא שנה לשקר לה. אבל הוא לא יכול היה לומר לה סתם כך שהוא בורח עם נורה סאתרלין. הוא ידע שאמא שלו יודעת מה הוא. או לפחות, שהיא יודעת שהוא לא כמו שאר הילדים. הבנים בבית הספר שלו הסתבכו בגלל שהחביאו גיליונות פלייבוי מתחת למזון או הכניסו את המעודדות להיריון. אבל כשמייקל הסתבך בצרות היה זה מפני ששרף וחתך את עצמו, או הוריד מהאינטרנט תמונות של גברים שנקשרו והוכו בידי נשים, ואפילו בידי גברים אחרים. וכשהוא נכנס לצרות, אבא שלו לא קירקע אותו. אלא סטר לו והשליך אותו אל הקיר בעוצמה שהותירה בו חבורות – מהסוג הרע – בכל הגוף.

חולה... סוטה... פריק... אבא שלו קרא בכל שם גנאי אפשרי. כשאמא שלו ניסתה להגן עליו מפני אביו ואמרה שמייקל בסך הכול ילד צעיר ומבולבל, אבא שלו הכה גם אותה. המריבות הפכו לדבר שבשגרה, עד שאבא שלו סוף-סוף קם והלך. אמא של מייקל

נכנסה להלם־קרב ועדיין לא החלימה לחלוטין. בלילה שמייקל חתך את הוורידים הוא עשה זאת כשבראשו מחשבה אחת ויחידה: שאולי, אם הוא ימות, להורים שלו כבר לא יהיו סיבות לריב. מייקל נשם עמוק ויצא מחדר השינה שלו. הוא מצא את אמא שלו במטבח, פורקת את המצרכים שקנתה.

"הי", אמר לה ושיפשף את זרועותיו כאילו קר לו. ואם כי לא באמת היה לו קר, בכל זאת היה לו עור ברווז. "הי גם לך", ענתה כשקימטה שקית ניילון לכדור והשליכה אותה מתחת לכיור. אמא שלו עדיין היתה יפה, גם אחרי שני ילדים ונישואים שהלכו וקרסו סביבה. ממנה ירש מייקל את שערו הכהה והחלק, את גזרתו הדקיקה ועורו החיוור. מאביו הוא לא ירש כלום, ככל הנראה. לפעמים הוא תהה אם אבא שלו היה אביו האמיתי. לאף אחד לא היה צבע עיניים כמו שלו, משני צדי המשפחה. אבל הוא ידע שאלה רק תקוות שווא. הוא מאוד דמה לאחות הצעירה של אביו, אז היה לו ברור ששום אבא אוהב וסלחן לא חיכה לו שם בחוץ.

"אני יכול לעזור?" מייקל כבר למד שמוטב לו לבקש רשות לפני שייגש לעזור בכל מה שקשור למטבח. לא משנה היכן הוא הניח את המצרכים, אמא שלו תמיד העבירה אותם למקום "הנכון" המיתי שלהם.

"כמעט סיימתי. איך היה היום שלך?" אמו פתחה את הארון שמעל לכיריים וסידרה מחדש את הקנקנים והצנצנות על המדף כדי לפנות מקום.

"טוב. שמח שלא היו לי לימודים היום. החזרתי את הספרים שלך לספרייה. סיימת אותם, נכון?"
"כן. תודה."

מייקל זע באי־נוחות מרגל אחת לשנייה. שפת גופה הנוקשה של אמא וסירובה להביט בעיניו היו סימנים מבשרי רעות. הוא לא היה בטוח מה עשה הפעם, אבל החליט שזה כנראה לא זמן טוב לספר לה שהוא עוזב למשך הקיץ.
"או־קיי, אני אלך לקרוא, אני מניח."

"מייקל, לא איברת משהו?" שאלה אמו לפני שהספיק לצאת מהמטבח.

"מה? לא, לא נראה לי."

אמא שלו שלחה לו מבט ארוך ונוקב, מבט מוכר, אותו מבט שקיבל ממנה בשלוש השנים האחרונות. הוא אפילו העניק למבט הזה כינוי – הוא קרא לו מבט המי אתה ומה עשית לכן שלי? השיער הארוך, התקרית בעקבות אתרי האינטרנט והכוויות, הלילה שניסה להתאבד... מייקל ידע שאמו משוכנעת שהוא איבד את השפיות שלו לפני שנים, ומאז איבדה כל תקווה שהוא אי־פעם ימצא אותה.

היא ניענעה את ראשה וניגשה לדלת האחורית, הוציאה את הסקייטבורד מאחורי הדלת הפתוחה ומסרה אותו למייקל.

"תודה. השארתי אותו איפשהו."

"השארתי אותו במושב האחורי של נורה סאתרלין."

שיט. מייקל נשם עמוק והחליט לנסות לשנות את נושא השיחה, אסטרטגיית הישרדות שהאב ס' לימד אותו במהלך פגישות הייעוץ שלהם.

"זאת ב־מ־4 רודסטר. אין לה מושב אחורי."

כעס הבזיק בעיניה.

"מה עשית ב־מ־4 רודסטר של נורה סאתרלין שאין לה

מושב אחורי, מייקל?"

"כלום. היא הסיעה אותי הביתה מהכנסייה."

אמא של מייקל המשיכה לנעוץ בו מבט.

"אתה יודע שהיא מבוגרת מספיק להיות אמא שלך, נכון? אני יודעת שהיא לא נראית ככה, ואלוהים יודע שהיא לא מתנהגת ככה, אבל זאת האמת."

"זה בסך הכול היה טרמפ, אמא. היא נחמדה. היא לא כמו שאת

חושבת."

"אני חושבת שהיא אישה מאוד מסוכנת. ואני חושבת שאתה

עלול להיפגע אם תמשיך לבלות את הזמן שלך איתה."

מייקל חשב על נורה, על חייה הנועזים. האם הוא אי־פעם יהיה חסר פחד כמוה? מייקל זכר איך התגנב לאורך מסדרונות הכנסיה אחרי הטקס לפני כמה חודשים, וצותת לשיחותיה של נורה. אחת הזקנות הנרגנות המקומיות בילבלה את השכל על התועבה שבמעשי סדום. נורה טפחה לה על הגב ואמרה, "אם זאת תועבה, זה בגלל שאת לא עושה את זה כמו שצריך. תלחצי חזק, ואז תרפי. זה ייכנס יותר בקלות." ואז התרחקה בצעדים קלילים והשאירה את הזקנות להסמיק ולהתרעם. מייקל רץ לשירותים והתפקע מצחוק באחד התאים.

חסר פחד. הוא יכול להיות כזה.

"אני אוהב להיפגע," אמר.

אמו ניענעה את ראשה. "אל תזכיר לי."

מייקל התחיל לפנות ממנה. הוא הרגיש כאילו הדבר העיקרי שעשה בשנתיים האחרונות היה להפנות לאמו את הגב ולהתרחק ממנה. הוא לגמרי העדיף לרוץ אליה ולחבק אותה מאשר ללכת ממנה פעם נוספת. אבל דומה שזה כבר לא היה אפשרי.

"אני לא אהיה פה הקיץ. אני נוסע בחמישי. זה בסדר, נכון?"

"בסדר," אמרה אמו. הוא חשב ששמע נימה קלה של הקלה בקולה. "אם זה מה שאתה צריך לעשות. תהיה שוב מדריך במחנה קיץ?"

"משהו כזה," אמר. "לא חסר לי כסף וכאלה. אז את לא צריכה

לדאוג לי."

"אני דואגת לך מאז היום שנולדת. ולא עומדת להפסיק

עכשיו."

מייקל ניסה לצחוק, אבל הצליל שבקע מפיו זייף קצת. הוא

נפנה ללכת.

"מייקל?"

מייקל הסתובב באיטיות אל אמא שלו.

"אתה לא באמת נוסע למחנה קיץ, נכון?"

"אמא, אני –" אמר מייקל והשתתק.

"לא נראה לי שאני רוצה לדעת מה אתה עומד לעשות הקיץ,
 אני צודקת?"
 מייקל שקל את דבריו.
 "לא, נראה שלא."

סורן ביצע את החתך הראשון במותן שלה.
 היה זה חתך רדוד שאורכו לא עלה על שני סנטימטרים, הוא
 דימם באיטיות. דמה של נורה נקווה וניגר על מותניה בקו דקיק,
 והתייבש על העור לפני שהגיע לסדינים השחורים.
 את החתך השני עשה סורן בבטן שלה, ממש בשולי כלוב
 הצלעות.

"דברי איתי, אלינור," הורה לה סורן כשעשה חתך שלישי בחזה
 שלה שאורכו פחות משני סנטימטרים.
 "אאוץ'." ציחקקה נורה קלות. סורן הוריד את מבטו אליה,
 אהבה ותשוקה בערו בעיניו.

"זה יכאב פחות אם תדברי איתי. על מה את חושבת?"
 "אני חושבת שלא עשינו את זה כבר הרבה זמן, אדוני."
 הפעם האחרונה שהם עסקו במשחקי-דם היתה לפני יותר משנה,
 שבועיים בלבד לאחר ששבה אליו. באותו לילה הם התחייבו זה
 לזה מחדש – נורה נשבעה שתהיה שוב שלו, והוא הבטיח שיעשה
 כל שבכוחו להסב לה אושר ולדאוג לביטחונה. בדיוק כמו שקרה
 בלילה הראשון שלהם כנאהבים לפני ארבע-עשרה שנה, גם באותו
 לילה נשפך דם, הדם שלה. בלילה הראשון שלהם יחד, הסדינים
 שלו הוכתמו בדם מקרום הבתולין הקרוע שלה; באותו לילה לפני
 שנה, מקור הדם היה שמונה-עשר חתכים במקומות שונים בכל
 גופה. שמונה-עשר... חתך על כל שנה שהוא הכיר אותה, חתך על
 כל שנה שאהב אותה.

"עדיף שנעשה את זה רק לעתים נדירות," אמר וליטף בעדינות
 את פניה בגב ידו. עתה סורן נראה רגוע לחלוטין, פניו מסכה של
 שלווה מוחלטת. אבל היא הכירה אותו טוב יותר מכל אדם אחר.

מתחת לפני השטח של התנהלותו השקטה געשו תשוקות אפלות, מסוכנות, ובקושי־מרוסנות.

נורה השפילה את מבטה כשסורן קירב את הלהב לאזור שמתחת לשד הימני שלה וביצע חתך מדויק.

"אתה אוהב את זה," אמרה, וסורן הינהן בכבוד ראש. "אם

תרצה, נוכל לעשות את זה לעתים קרובות יותר, אדוני."

"מובן שנוכל," אמר בפשטות, ונורה חייכה בזמן שהכאב העוקצני מהחתכים הצורבים הכה בה והעלה דמעות בעיניה. הם אכן יכלו והיו עוסקים במשחקי־דם מדי יום ביומו אילו הוא היה פוסק כך. "אבל שנינו גם צריכים לעבוד."

סורן חיך אליה, והיא חייכה אליו בחזרה מבעד לדמעות.

"עבודה? תזכיר לי מה זה?" בזמן האחרון, מאז שהתפטרה

מעבודתה כדומית, נורה עבדה כסופרת בלבד. עבודה שלא

דרשה ממנה יותר משתיית קפה ותה ולבישת פיג'מה עד ארבע

אחר הצהריים, לא נחשבה בעיניה עבודה של ממש. סורן, לעומת

זאת, מסר את חייו לכנסייה. הוא קם כמעט כל בוקר בחמש כדי

לרוץ, הגיע למשרדו בלב הקדוש עד שבע לכל המאוחר. הקשיב

לווידויים, ביקר חולים וגוססים, ייעץ לזוגות נשואים, ניהל טקסי

חתונות, הטבלות, הלוויות, וערך מיסה בין ארבע לשמונה פעמים

בשבוע... נורה ידעה שאילו יתגלה שהיא וסורן נאהבים, הסקס

לא יהיה השערורייה הכי גדולה. סורן עצמו היה כמעט מושא

לסגידה בכנסיית הלב הקדוש ובמחוז הבישוף. אם הכנסייה תגלה

שהוא סדיסט שמכה נשים, גם אם בהסכמתן, הוא יגורש מהכמורה.

סורן לא יהיה מוכן לוותר עליה, לא יבקש מחילה, ולעולם לא

יסכים שמערכת היחסים שלהם היא חטא. ועל כן הכנסייה תנדה

אותו. מעטים האנשים שלא משתייכים לכנסייה הקתולית ומבינים

את משמעותו האמיתית של הנידוי. סורן לא רק יפוטר או יזרק

מהכנסייה. הוא גם יהיה מנוע מלהשתתף בסקרמנטים, יחרם ויגונה

בידי הכנסייה.

"אני מפחדת, אדוני," היא הודתה לבסוף.

"שנעצור?"

היא נייענעה את ראשה. "לא מזה. ממה שעלול לקרות. מה יהיה על מייקל? מה אם יגלו מה הוא? מה אם הם יגלו על המעגל השמיני?" נורה בכלל לא רצתה להעלות על דעתה עד כמה יחמיר המצב, אם התקשורת תגלה את האמת. קינגסלי אדג' הגן על חברי קהילת האנדרגראונד שלהם בחירוף נפש מעורר יראה. אבל אפילו הוא לא יוכל לעצור את הכרישים ברגע שדמם יהיה במים. כומר קתולי וסופרת ארוטיקה ששייכת לו במוכן זה או אחר מאז שהיתה בת חמש-עשרה... נער מתבגר שניסה לשלוח יד בנפשו בגלל נטייתו המינית ואיבד את בתוליו לנורה במהלך סשן סאדו-מאזו טקסי... והמעגל השמיני, מועדון שחבריו כללו סוכן אף-בי-איי גבוה-דרג ואת בתו החורגת של המושל. אם העולם יגלה עליה ועל סורן, הנבירה בחייהם הפרטיים לעולם לא תיפסק. המעגל השמיני, שנקרא על שם השמיני מבין תשעת מעגלי הגיהנום בתופת של דנטה, שם שכנו אלה שניצלו את כוחם לרעה, יהפוך לגיהנום אמיתי עבור אלה שהאמינו שהם מצאו את המקום הבטוח היחיד שבו יכלו להתנהג בטבעיות.

"אלינור, מה הבטחתי לך בפעם האחרונה שעשינו את זה?"

נורה שאפה ונשכה את שפתה התחתונה.

"הבטחת שתגן עליי."

"והתכוונתי לזה. אני אטפל בזה, ושום דבר רע לא יקרה לך

או למייקל."

החתך החמישי היה קצר וחד ועיטר את קצה עצם הבריח שלה.

סורן הניח את הסכין בצד ופישק את רגליה. הוא נישק את פנים ירכה, נשיקתו טיפסה מעלה ומעלה, עד ששפתיו נגעו בדגדגן שלה, והוא פתח אותה בלשונו. משחקי-דם נטו לגרות את סורן עוד יותר מהרגיל. בשעה שהדם של נורה נקווה והתייבש על עורה, היא הרגישה את הלחץ העז הולך ומתעצם עמוק בתוכה. סורן הכיר את הגוף שלה כפי שאף מאהב אחר מעולם לא הכיר, ולעולם לא

יכיר.

"מותר לי לגמור?" שאלה, וידעה שסורן לא יסרב לה, לא הלילה. האורגזמה, כמו האמבטיה החמה, נועדה להביא תועלת. ככל שיותר אנדרופינים הציפו את הגוף שלה, כך היא יכלה לעמוד בכאב רב יותר.

"תגמרי," הורה לה סורן כשהחליק לתוכה את אצבעו ודחף אותה לעומת הדופן הקדמית של הנרתיק. בזמן שהאורגזמה של נורה גאתה בה, סורן לקח שוב בידו את הסכין הקטנה ועשה חתך מהיר בירכה. היא נרתעה, אבל קלות. העונג והכאב ריקרו יחדיו בלי לגעת זה בזה.

נורה נשמה בכבדות כשסורן הסיט את השיער ממצחה.

"את יכולה לעמוד בעוד?" שאל.

היא רצתה לסרב ולשים לזה סוף. הכאב היה יותר מדי, אפילו בשבילה. אבל עוצמתו היתה מסחררת, משכרת. האינטימיות שבאקט התעלתה אפילו על סקס. היא לעולם לא תתמסר לאקט הזה עם מישהו זולת סורן. סורן לא דרש ממנה נאמנות מינית. היא המשיכה להתראות עם שרידן, הלקוחה החביבה עליה מבין כל הלקוחות שהיו לה, ולפעמים סורן המשיך לחלוק אותה עם קינגסלי. אבל ככל שזה נגע לכאב, רק לו היה מותר להכאיב לה.

"כן, אדוני."

סורן הפך אותה כך ששכבה על בטנה.

החתך השישי שיסע את הכתף שלה.

נורה נשכה את הסרינים בניסיון להחניק את זעקת הכאב שלה. היא הפנתה את ראשה הצדה, בלעה את רוקה והכינה את עצמה לבאות.

החתך השביעי כלל לא בא.

"תסתכלי עליי, קטנה שלי."

נורה שוב התהפכה, ופניה התעוותו בכאב כשכתפה הפגועה והמדממת נגעה במצעים.

"את תחזרי אליי. את מאמינה בזה, נכון?"

"כן, אדוני", אמרה והינהנה. סורן מעולם לא איכזב אותה. כשהיא נעצרה בגיל חמש-עשרה, היה זה סורן שמנע מהם לשלוח אותה למוסד לעבריינים צעירים. כשהאבא הדפוק שלה ניסה לקחת אותה, סורן עצר בעדו. כשהיא הסתבכה בצרות בבית הספר בגלל הסיפור שכתבה, היה זה הוא שהציל את התחת שלה פעם נוספת. הוא עזר לה להתקבל לקולג', עזר לה לסיים את הלימודים, דאג לביטחונה, דאג שתישאר קרובה אליו, דאג שתהיה מאושרת, והראה לה עולם שמעטים בכלל ידעו על קיומו, ואז הכתיר אותה למלכה בעולם הזה... וכל שביקש בתמורה היה שתיתן לו את כל כולה, את לבה, גופה ונפשה.

המחיר נראה לה כה פעוט.

"כמה חתכים תעשה הלילה?" שאלה כשסורן בחן את גופה המדמם בעיניים מלאות הערצה. היא ראתה את החזה שלו מתרומם; עיניו הפכו שחורות מתשוקה. משחקי-דם עוררו אותו יותר מכל דבר אחר. ודבר לא גירה אותה כפי שהתגרתה כשהסתכלה עליו במצבו זה... כה נואש אליה, עד שאפילו הוא עצמו כמעט נתקף חולשה.

"שבעה," ענה בנשיפה עמוקה. היא כבר שרדה את ששת הראשונים.

"מספר מקראי טוב," העירה.

"חמישה על חמש השנים שחינו בנפרד. עוד אחד על השנה שחלפה מאז שחזרת אליי. ואחד עבור שארית חיינו."

החתך האחרון תמיד היה הנורא ביותר. והיא לא היתה צריכה לשאול היכן הוא יחתוך אותה. סורן המתין ונורה אורה אומץ. זה סורן, הזכירה לעצמה. הגבר שאהבה קרוב לעשרים שנה. כל חייה היא אהבה רק עוד אדם אחד מלבדו, והיא ויתרה עליו למען סורן. אם היא יכלה לוותר על וסלי בשביל סורן, היא יכלה לעשות את זה.

נורה פישקה את רגליה לרווחה. סורן התמקם בין ירכיה ופרש אותה לרווחה בידיים יציבות להדהים.

נורה עצמה את עיניה בחזקה ונשמה מבעד לאפה בזמן שסורן העביר את חלקה השטוח של הלהב לאורך תפר הנרתיק שלה, והותיר חתך קטן על שפתיה. היא סירבה להירתע. ככלות הכול, היא ידעה שאומץ לבה יתוגמל.

הכאב כבר התפוגג כשסורן לקח את ידה בידו והניח בה את הסכין. נורה ייצבה את עצמה כשהרימה את כף ידה. בתנועה אחת מהירה ובטוחה היא חתכה את החזה שלו מעל ללבו. היא הורידה את ידה והניחה את הסכין בצד. נורה התרוממה מהמיטה כדי לקרב את פיה לעורו וליקקה את הפצע זב הדם. המעשה קטע את האחיזה האחרונה שנותרה לסורן בשליטתו העצמית. הוא דחף אותה על גבה ופתח את מכנסיו. כשחדר אל גופה המדמם, הכאב שהכה בה היה כה חד, עד שהוא איים להכניע אותה. מילת הביטחון שלה נחה על קצה לשונה, מוכנה לפעולה. אבל היא נשמה עמוק ובלעה אותה בשלמותה כשסורן החל לנוע בתוכה.

היא כרכה סביבו את זרועותיה ורגליה, נעצה את ציפורניה בגבו עד שהן הותירו סימנים בעור. הוא נשך את צווארה ושדיה, ונעץ את אצבעותיו בעורה. הכאב הפיח בה חיים, כאב שהתחלף בעונג בשעה שסורן המשיך במתקפתו. היא לחצה את עקביה לתוך המיטה וקימרה את גבה לעבר מותניו. כשהיא גמרה, היא גמרה חזק. האורגזמה זיעזעה את גבה. גל עונג שיסע אותה, נעץ בה את טפריו ופילח אותה כמו החדה שבסכינים.

סורן המשיך לפמפם בתוכה, והיא נאחזה בו באהבה ובייאוש. ברגעים כאלה הוא איבד את עצמו, איבד את עצמו לטובת הצללים שהסתתרו תחת לבו. הוא נתן ליצריו דרור רק לעתים נדירות, וכשסוף־סוף עשה זאת, זה היה רק איתה. נורה שכבה תחתיו והניחה לו להשתמש בה ככלי לסיפוק צרכיו. כשהוא גמר לבסוף, הוא חדר לתוכה פעם אחרונה חזקה, עד שנורה ידעה שפנים גופה יהיה חבול מעוצמת החדירה. הוא נאנק את שמה, וכל גופו רעד בזרועותיה. נורה חיבקה את סורן כשהם שכבו שם שלובים, גופו עוד טמון בגופה. במשך זמן ארוך הם לא אמרו דבר, אלא רק שכבו יחד,

מרוצים בשתיקתם ובקרבתם זה לזה.
 "את רועדת, אלינור," אמר סורן לבסוף, ושפתיו נגעו בלחייה.
 "קצת. קר לי, זה הכול," הודתה. נורה העבירה את ידיה בשערו של סורן ונשקה למצחו.
 "גם אתה רועד." זרועותיו וגבו רעדו תחת ידיה.
 "לא מקור," התוודה בפניה. היא ידעה מה הסיבה, ולא היה לה צורך שימשיך להסביר. "את שייכת לי... לנצח."
 "לנצח," חזרה על דבריו.
 "אני אעשה כל מה שצריך כדי שתוכלי לחזור אליי."
 "אני יודעת, אדוני."
 "ואנחנו נקיים את מה שהבטחנו זה לזה."
 נורה הרימה את ידה ונגעה בפניו.
 "אני אמות עם הקולר שלי." חזרה על חלקה בשבועה.
 סורן הפנה את ראשו ונישק את כף ידה.
 "ואני אמות עם שלי."

סוזן ישבה על הספה שלה בשיכול רגליים, והמחשב הנייד שלה פתוח על רגליה. היא פתחה קובץ חדש וקראה לו "כוכבית", ולתוכו הזינה את כל המידע שהצליחה למצוא על הלב הקדוש והאב מרקוס סטרנס. עד כה היה הקובץ קטן למדי. פטריק הצליח לדלות מידע מועט בלבד על הנער שניסה להתאבד ליד המזבח. אף תלונה לא הוגשה למשטרה, וככל הנראה הנער המשיך לבקר באותה הכנסייה. איזה מין ילד ימשיך לחזור לאותה כנסייה שהניעה אותו לאבד את עצמו לדעת? תהתה. מי הכומר הזה, שהשפעתו על הנער כה גדולה? בטנה התהפכה מעצם המחשבה.
 ובדיוק כשמחשבותיה החלו לנדוד ולהתקרב באופן מסוכן אל אחיה אדם, הנייד שלה התחיל לצלצל. היא בדקה את המספר. פטריק, כמוכן.

"מצאת משהו?" שאל בשנייה שהיא ענתה.
 "לא הרבה. הבנאדם הזה רוח רפאים. ואתה?"

היא שמעה צחוק מצדו השני של הקו.
 "מה?" דרשה לדעת.

"אני תכף מתיישב לפגישה על ארוחת ערב, אז אני לא ממש יכול לדבר כרגע. אבל לעולם לא תאמיני מי בקהילת הלב הקדוש. ולא רק זה, מדובר בנפש שלא מפספסת אף טקס מיסה של יום ראשון."

סוזן נאנחה בקול. לא היה לה זמן למשחקים.

"אני לא יודעת. הדלאי לאמה?"

"אפילו יותר טוב – נורה סאתרלין."

עיניה של סוזן נפערו, ולבה נהפך בקרבה.

"אין מצב, אתה עובד עליי."

"יש מצב ואני חייב לעוף. אני אתקשר אלייך שוב מחר. ולא,

אני לא עובד עלייך."

לאחר שנתיקה, המשיכה סוזן לבהות בסלון שלה במשך זמן רב. היא סגרה את המחשב וניגשה אל ארון הספרים. היא סקרה את כותרות הכרכים עד שלבסוף מצאה את מבוקשה – ספר בשם אדום. על כריכתו התנוססה תמונה של זוג ידיים נשיות, חיוורות ויפות, קשורות בחבל משי אדום כדם. והסופרת? נורה סאתרלין. היה זה סיפור על בעלת גלריית אמנות כושלת בשם אדום, וגבר מסתורי שהופיע והציע להציל את הגלריה, בתנאי שהגיבורה תתמסר אליו בכל מובן אפשרי למשך שנה אחת. אדום היה ספר גס וגראפי, והיו בו כמה מסצנות הסקס הבוטות ביותר שקראה מימיה. והוא כנראה גם היה אחד הרומנים האהובים עליה. לא שהיא אי־פעם סיפרה על כך למישהו.

נער בן ארבע־עשרה שניסה להתאבד במרכז אזור התפילה... סופרת ארוטיקה מפורסמת וידועה לשמצה שמגיעה למיסה בעקביות של נזירה... והכוכבית המסתורית לצד שמו של הכומר שלה.

"אלוהים, היא נשמה. "איזה מין כנסייה זאת?"

4

סורן התעלס עם נורה פעמיים נוספות באותו לילה. הוא משך אותה לשפת המיטה ושכב איתה כשהיא שוכבת על בטנה והוא עומד מאחוריה. לאחר מכן הם שכבו זה לצד זה, גבה צמוד לחזהו, בזמן שהוא נע בתוכה באיטיות ובעדינות. כשחדר אליה, הוא לחש לה עד כמה עמוקה אהבתו אליה, כמה יתגעגע אליה, ומה יעשה לה כשהיא תשוב אליו סוף-סוף. בפעם האחרונה שנורה גמרה, היא גמרה כשדמעות זולגות מעיניה.

"שש, שש, קטנה שלי... זה רק לחודשיים," הבטיח כשמחה את דמעותיה בנשיקותיו.

היא נאחזה בו בחוזקה ובכייה התגבר. "אבל אני כבר מתגעגעת אליך."

לאחר שדמעותיה יבשו, נורה ישבה לה מול האח שבסלון – סורן הבעיר בה אש כדי שתתחמם – וחייכה לנוכח המחזה שלפניה. כאילו סורן לא עינה אותה די הערב...

נורה בחנה את לוח המשחק שעל הרצפה לפניה, בתחילה בעינה השמאלית ולאחריה בימנית, ואז שלחה את ידה והזיזה את אחד החיילים שני צעדים קדימה.

"קטנה שלי," אמר סורן בסלידה שהתקשה להסתיר. "זה היה חסר טעם."

"נו, זה לא היה צעד לאחור, אז בוא נחשוב על זה כעל צעד קדימה. וחוץ מזה, אני משחקת איתך שח אך ורק כדי שתישאר ער," הודתה בפניו. "אני נוראית במשחק הזה, ואתה יודע את זה." "אני בהחלט יודע." סורן הזיז את המלכה שלו. שח-מט.

"טוב. ניצחת," נכנעה נורה. "אבל הייתי קורעת לך את הצורה אם היינו משחקים צוללות. זה המשחק שלי." "צוללות?"

נורה חייכה. ילדותו של סורן היתה כה יוצאת דופן, עד שכל הדברים שנדרמו לה מובנים מאליהם – משחקי לוח מטופשים, סרטים מצוירים ששודרו בשבת בבוקר – היו זרים לו לחלוטין. כשהיה בן חמש הוא נשלח ללימודים בפנימייה באנגליה. כשהיה בן עשר הוא נשלח בחזרה לאמריקה בעקבות תקרית לא נעימה עם חבר ללימודים. תקרית נוספת בביתו, שהיתה נעימה עוד פחות, הסתיימה בשליחתו לפנימייה ישועית באזורים הכפריים של מיין כשהיה בן אחת-עשרה בלבד. אבל דווקא שם, בין הכמרים והנזירים, מצא סורן לא רק את ישועתו, אלא גם את ייעודו. מה גם ששם פגש בבחור צעיר מסוים ממוצא צרפתי מעורב, ששינה את מסלול חייו לנצח.

"צוללות. זה משחק מטופש שווים ואני שיחקנו כשלא התחשק לנו לעבוד."

"את בקושי מדברת על וסלי, אלינור. אבל זיכרונות כה רבים ממנו מעלים חיוך על פנייך. למה את לא מדברת עליו לעתים יותר קרובות?"

למה באמת היא לא דיברה עליו לעתים יותר קרובות? נורה ניענעה את ראשה והביטה בלוח השחמט. כשחשבה על זה, היא לא היתה בטוחה מדוע הזמינה את וסלי לעבור לגור איתה, מעבר לעובדה שהוא רמז לה שאולי ייאלץ לחזור הביתה לקנטקי, כי יורק היה קולג' יקר להחריד. אבל ברגע שווסלי עבר לגור בביתה, היא התחילה לתהות איך אי-פעם היה בלעדיו. לפני וסלי היא פחות או יותר גרה בביתו הפרטי של קינגסלי במנהטן. היתה לה עבודה כה רבה בעיר, עד שימים שלמים חלפו לפני שהיא שבה לביתה בקונטיקט. אבל ברגע שווסלי עבר לשם, היא מצאה את עצמה ממהרת לחזור הביתה אחרי העבודה, זורקת על עצמה בגדים רגילים ומתכרבלת איתו על הספה.

נורה לעולם לא תשכח את היום שבו נמאס לה לכתוב במשרד שלה, והיא לקחה את המחשב הנייד למטבח רק כדי לשנות אווירה. וסלי הצטרף אליה והתיישב מולה. הוא פתח את המחשב הנייד שלו והתחיל לכתוב את העבודה שהיה עליו להגיש באותו שבוע בקורס היסטוריה אירופית. נורה זכרה כיצד הגניבה אליו מבטים חשאיים מעל למחשב שלה. עיניו היו חומות עם פתיתי זהב זעירים, ושערו הבלונדיני הכהה נשמט על מצחו. הוא היה בן רק שמונה עשרה וחמוד להפליא, ולפעמים היא ממש היתה צריכה להתיישב על הידיים שלה כדי לעצור את עצמה מלאחוז בו כשעבר לידה. הם היו רק שותפים לבית, רק ידידים, כפי שתמיד נאלצה להזכיר לעצמה. וסלי היה בחור נוצרי טוב, ובתול. לילה אחד איתה לא יגזול ממנו רק את בתוליו, אלא גם את תמימותו. אבל באותו יום היא לא הרגישה כלפיו דבר מלבד חיבה. חיבה ורוח שטות.

"וס, אני עומדת להגיד את זה," אמרה כשמבטה נפל על המחשבים שניצבו גב אל גב.

"אל תגידי את זה, נורה," אמר וסלי והמשיך להקליד.

"אני חייבת להגיד את זה."

"אל. תגידי. את. זה." הורה לה וסלי בניסיון כושל להישמע מאיים. המבטא שלו, שהיה שילוב בין חיתוך הדיבור של קנטקי וג'ורג'יה, אמנם העביר בה צמרמורות, אבל לא התאים לאימים.

"אם תגידי את זה, אני עוזב."

"וסלי..."

"נורה..."

נורה נשמה עמוק, העמידה פנים שהיא מקלידה משהו ולחשה,

"וס?"

"מה?"

"הטבעת את הצוללת שלי!"

למשמע המילים וסלי קם ויצא מהמטבח. נורה פרצה בצחקוקים כשווסלי לבש את מעילו, לקח את מפתחות הרכב שלו ויצא מהבית. היא עוד צחקה כשווסלי חזר כעבור חצי שעה ובאמתחתו משחק

הצוללות שקנה. נורה סגרה את המחשבים שלהם, והשניים סידרו את המשחק על השולחן במטבח. היא ניצחה אותו שתיים-אחת. מאז, בכל פעם שאחד מהם או שניהם נזקקו להפסקה מהעבודה, הם היו מתגנבים זה מאחורי זה, צועקים "הטבעת את הצוללת שלי", והמשחק היה מתחיל.

"אלינור?" קולו של סורן שלף אותה מתוך הזיכרון והחזיר אותה להווה.

נורה נגעה בפניה והרימה את ידה אל עיניה. דמעותיה נצצו על קצות אצבעותיה לאורה של האש הבוערת באח. "בגלל זה אני לא מדברת על וס", אמרה, "וסורן אחז בה ומשך אותה אל בין זרועותיו."

הוא הרכין את ראשו ונישק אותה בשעה שידו התגנבה אל מתחת לחולצה שלבשה – החולצה שלו – ושתיים מאצבעותיו החליקו לתוכה. היא רצתה שיעשה איתה שוב אהבה, אבל הרגע חלף. סורן היה סדיסט אמיתי, והתגרה אך ורק כשהכאיב והשפיל אחרים. אז במקומו חדרו אליה אצבעותיו החוקרות. הוא פישק את אצבעותיו לרווחה בתוכה, הוסיף שלישית ודחף מעלה בחוזקה, לעומת עצם החיק. מותניה של נורה התרוממו כששריריה הפנימיים לפתו אותו. מגעו עשה אותה רטובה, אף על פי שהחתך בשפתיה עוד צרב ככאב. "תגמרי בשבילי", פקד עליה סורן, "ואז נלך לישון."

"אני יכולה לדחות את האורגזמה שלי הרבה מאוד זמן", התגרתה בו. "אני אעשה הכול כדי שלא תלך לישון."

כפי שידעה שיעשה, סורן התייחס לדבריה כאל אתגר. הוא לחץ את אגודלו לתוך הדגדגן שלה ונע במעגלים מכוונים שהותירו אותה חסרת נשימה. אך היא שאפה ונשפה כדי להתגבר על העונג. סורן פתח את כפתורי החולצה שלה בידו החופשית וחשף את שדיה. הוא נישק את הפטמות, והן התקשו בפיו החם. בזמן ששפתיו ולשונו ציירו לאיטן מעגלים על שדיה, אצבעותיו המשיכו במתקפתן העדינה בתוכה. נורה נרעדה ולפתה את השטיח תחתיה. אבל עדיין לא הרשתה לעצמה לגמור.

סורן החליק את ידו מאחורי עורפה והכריח אותה להביט בעיניו.

"ביום שהכרנו לבשת חצאית קפלים שחורה ומגפיים צבאיים, אמר, ונורה ידעה שלא משנה כמה תיאבק בו, הוא ינצח. "היו לך שריטות בברכיים, והעיניים שלך היו מאופרות בכבדות. ואילו היתה לי טיפה אחת פחות של שליטה עצמית, הייתי מניח אותך על המזבח, מכה אותך ומבתק את בתוליך לעיני אלוהים, ישו, כל הקדושים והמלאכים וכל מי שהגיע לכנסייה באותו יום. הייתי שותה את הדם שניגר על ירכיך, משכיב אותך על הבטן ושוכב איתך שוב, הייתי מזיין אותך עד שהיית מתחננת שאפסיק. ואת יודעת מה הייתי עושה אילו היית מתחננת שאפסיק?"

"לא, אדוני, נשמה, ולכה הלם כה חזק, עד שהיא חשבה שהוא יפרוץ מתוך החזה שלה.

"לא הייתי מפסיק," אמר ורחף את ידו לתוכה בחוזקה. נורה צעקה. האורגזמה שיסעה את בטנה, ומותניה ושריריה הפנימיים התכווצו בפראות סביב אצבעותיו של סורן.

היא שככה תחתיו והתנשפה לאורך אורגזמה כה עוצמתית, עד שאפילו שרירי הגב התחתון שלה התכווצו. כעבור רגעים אחדים קצב לבה הואט, והיא יכלה למקד שוב את מבטה.

"אני מרגישה נבגדת."

"אין לי צל של מושג למה את מתכוונת," אמר סורן כשהוציא בזהירות את ידו מהפתח הרגיש שלה.

"דיברת על היום שהכרנו. רימית."

סורן נשכב על גבו, ונורה הרימה את עצמה לחזה שלו והתמוטטה לעומתו.

"את עומדת לשכב הקיץ עם שני גברים צעירים שהם לא אני, ואת זאת שמרגישה נבגדת?"

נורה חייכה אליו.

"מקנא?"

"אפילו לא קצת," אמר, והיא ידעה שזאת האמת. האמון שהיה

לסורן באהבתה אליו לא הותיר מקום אף לא לטיפה מזערית של קנאה. לא היה לו אכפת עם מי היא שכבה כל עוד היתה שייכת לו. ולא רק זאת, סורן גם התגרה כשראה אותה וחשב עליה עם גברים אחרים. לא היה לו אכפת אם היא עשתה דברים קינקיים עם אחרים, כל עוד אף אחד מהם לא הכאיב לה – תפקיד שהיה שמור לו בלבד.

”אם כבר מדברים על קנאה, סימון ורובין אמרו שהן ישמחו לתפוס את מקומי בסד העינויים הקיץ, כשלא אהיה כאן.”

”בנות מקסימות, שתיהן,“ אמר סורן בחיוך. נורה עמדה לבלות את הקיץ במיטה עם שני בחורים אחרים, אז המעט שהיא יכלה לעשות בשביל סורן היה לארגן לו גישה לשתיים מהסאביות היפהפיות, המאומנות והדיסקרטיות ביותר בסצנה. היא ידעה שהוא לא ישכב איתן. סדיום היה כמו סקס בשבילו. בשביל סורן, חודשיים בלי להכות אף אחד יהיו שווי ערך לחודשיים בלי סקס בשבילה – מחשבה מעוררת פלצות.

”ועכשיו, לצערי, הגיע הזמן לשים סוף לשטויות האלה. אני אמור להקשיב לווידיים בעוד –“ סורן השתק לרגע והעיף מבט בשעון שמעל לאח – ”ארבע שעות.”

נורה העוותה את פניה.

”שיט, ידעתי שהיה משהו שהייתי צריכה לעשות לפני שאני הולכת. יהיה לך זמן אליו מחר בבוקר לפני שאני יוצאת לדרך?”

שאלה. היא התכוונה להגיע לווידוי במהלך השבוע האחרון, אבל זה לגמרי פרח מזיכרונה. לא באשמתה. היא האשימה את העורך שלה, זאק – הסדיסט השני בחייה – ששלח לה חמישים עמודים לתקן ביומיים.

”אני יכול להקשיב לווידוי שלך עכשיו, אם תרצי.”

נורה התיישבה וכיפתרה את חולצתו של סורן עד ששדיה היו מכוסים. סורן הזדקף והתיישב עם הפנים אליה. ואם כי גם הוא היה עירום פרט למכנסיים השחורים שלו, ברגע שמבטו פגש את מבטה, היא ידעה שהמאהב שלה נעלם, ושעכשיו היא נמצאת בנוכחות

הכומר שלה.

נורה נשמה עמוק והתחילה.

"אלוהים, רחם נא עליי, על אישה חוטאת."

"האם לא נמכרות חמש צפרים בשני אסרים? גם אחת מהן אינה נשפכת מלפני אלהים. ואולם אפלו שערות ראשכם נמנו כלן. אל תפחדו; יקרים אתם מצפרים רבות."

נורה חייכה. היו אלה פסוקים שש ושבע מתוך ספר הבשורה על פי לוקס – אחד הקטעים האהובים עליה.

"ברכני אבי, כי חטאתי. עברו..."

"שמונה ימים, השלים סורן.

"שמונה ימים מאז הווידוי האחרון שלי. בוא נראה... איפה להתחיל?"

"אל תמהרי, אלינור. אם תשכחי משהו, אני אזכיר לך."

"אה, באמת תודה רבה, אבי. כמה אדיב מצדך. השבוע חטאתי

בהרבה מאוד תאוה."

"כהרגלך."

"שיקרתי בריאיון טלפוני. ולא בפעם הראשונה. הם רצו לדעת מה התוכניות שלי לקיץ, ואמרתי שכנראה אטוס לחור"ל כדי לעבוד על ספר חדש. בוא נראה... מה עוד? אה, קיבלתי צ'ק תגמולים שמן ולא תרמתי פרוטה ממנו לצדקה."

"כָּל מִי שֶׁנָּתַן לוֹ הַרְבֵּה, יִדְרֵשׁ מִמֶּנּוּ הַרְבֵּה," הזכיר לה סורן. אלוהים יודע שהיתה לו כל זכות לומר לה את זה.

"אני יודעת," אמרה נורה ונאנחה. היא באמת ידעה. היא פשוט

נזקקה לפעמים לרענון בנושא. "הכנסייה צריכה משהו?"

"להורים של אוון היתה שנה קשה מבחינה כלכלית. לא נורא

קשה, אבל ייתכן שהם ייאלצו לרשום אותו לבית ספר ציבורי."

"בית ספר ציבורי? יאכלו את הילדון הזה בלי מלח בבית ספר

ציבורי. הוא אוהב ללמוד בסנט האווייר."

"סנט האווייר הוא לא בית ספר זול."

"חמישה יספיקו?"

"יספיקו, ויותר."

נורה הינהנה. לא מזמן היא יכלה להרוויח חמשת אלפים תוך כמה שעות כשליטה של מישהו. אוון ללא ספק היה זכאי למנה גדושה של אדיבות, שתשתווה לפחות למנת האכזריות שהעניקה ללקוחותיה.

"אשאיר צ'ק על שולחן המטבח מחר בכוקר. אל תספר להם שהכסף הגיע ממני."

"מובן שלא. עוד משהו?"

"טוב, הייתי מעורבת במשחקי־דם עם כומר הערב, בליווי לא מעט זיונים."

"אלה היו מעשים טובים."

"ללא ספק."

"אלינור, מה עוד?"

היא שמעה את הציפייה בקולו של סורן. הוא ידע שהיה לה צורך בווידוי נוסף.

"שיקרתי לגבי עוד משהו, לחשה לבסוף."

"את אף פעם לא צריכה לפחד לספר לי דברים," אמר סורן בקול הכומר שלו, שחילץ וידויים כמו צללים נפחדים מתוך הפינות האפלות ביותר שבלב.

"שאלת אותי היום למה אני לא עונה לטלפון כשווס מתקשר."

אמרתי לך שזה כי לא נתת לי רשות. זאת לא היתה האמת. נורה נעצה את מבטה ברצפה מפני שלא רצתה, או לא יכלה, להביט בעיניו של סורן.

"מה האמת?"

נורה בלעה את רוקה והכריחה את עצמה לפגוש את מבטו. "אני חושבת," התחילה לומר ולקחה נשימה עמוקה, "שזה לא יהיה טוב בשבילנו אם אענה לו."

סורן כמו בחן אותה מבעד לאורה החלש והדועך של האח. לבה כאב כשחשבה שפגעה בו. אבל הוא רצה לשמוע את האמת מפיה, לא משנה מה.

"מעשה הכפרה שלך, הוא התחיל, והיא הכינה את עצמה.

"כן, אבי?"

"יהיה למצוא דרך להשלים עם וסלי הקיץ, בזמן שתהיי רחוקה ממני. תשלימי עם מה שקרה ביניכם, ואל תחזרי אליי לפני שתעשי את זה."

בטנה של נורה התכווצה. להשלים עם מה שקרה בינה לבין וסלי? מה זה בכלל אומר? להתגבר עליו וזהו? או שיהיה עליה לדבר איתו? היא לא ידעה. היא לא רצתה לדעת.

"כן, אבי, היו המילים היחידות שהצליחה לומר.

היא הרכינה את ראשה.

"אלוהים, דרך הכנסייה, ייתן לך את הסליחה ואת השלום, ואני

פוטר אותך מכל חטאיך בשם האב, והבן ורוח הקודש."

נורה הצטלבה.

"אמן."

נורה קמה בלב כבד. היא שנאה לחשוב שבליילה האחרון שלהם יחד לפני נסיעתה, היא נאלצה להתוודות על משהו כה פוגע. אבל לפתע רגליה התרוממו מעל לרצפה, והיא היתה בזרועותיו של סורן. הוא נשא אותה בדממה מעלה, אל חדר השינה שלו.

"אתה לא כועס?" שאלה כשהפשיט אותה מחולצתו והשכיב אותה במיטה. הוא הסיר את מכנסיו והצמיד את גופו העירום לגופה.

"אלינור, מתי תביני שכשאני אומר לך שאני אוהב אותך, אני

מתכוון לזה?"

"בסופו של דבר, אולי," אמרה וחייכה אליו בחשכה. "אני

אתגעגע אליך נורא הקיץ. אתה בטוח שאני חייבת לנסוע? בריחה

היא ממש לא הקטע שלי. כלומר, היא כבר לא הקטע שלי."

"לצערי, בתרחיש הזה צריך לפעול בתבונה. אלינור, הסכנה לא

טמונה רק באפשרות שהכנסייה או הציבור יגלו את האמת עלינו.

איני מפקח רק מפני שמישהו עלול לגלות שאנחנו יחד."

"אתה לא מסכים עם קינגסלי, נכון? לדעתך מי שגנב את

התיקיה שלי הוא לא סתם איזה לקוח לשעבר, נכון?"
 "במקרה הזה אני באמת מגשש באפלה." סורן הביט על הצללים
 שארכו בשולי אור המנורה. "מי שעשה את זה, לא משנה מה
 המניעים שלו... אני לא אניח לו לפגוע בך. אני אתן לו לעקור לי
 את הלב לפני שאניח לו לפגוע בך."

נורה שלחה את ידה ונגעה בפצע שמעל לכו של סורן. החתך
 השטחי יחלים בתוך ימים ספורים. הפצעים שתחתיו, לעומת זאת,
 היו ישנים ומצולקים, וכנראה לעולם לא יחלימו לחלוטין. פעם היא
 קראה שרקמת צלקת היא הרקמה החזקה ביותר. אולי לכו של סורן
 כה חזק מפני שהוא כה מצולק.

"אלינור, את זוכרת את ההלוויה של אבא שלי?"

נורה עצמה את עיניה, ולפתע היתה שוב בת השבע-עשרה
 שנתנה לאמא שלה תירוץ מוצלח והתלוותה לסורן להלוויה של
 אביו. היא באה כדי לתמוך בקלייר, אחותו בת השש-עשרה. כלומר,
 זה היה סיפור הכיסוי.

בלילה שלאחר הביקור היא מצאה את סורן יושב בכורסה גדולה
 בחדר השינה שבו גדל – חדר שינה שעורר בו אך ורק זיכרונות
 מסויטים. היא זכרה איך נכנסה לחדר וראתה אותו יושב, טבוע באור
 הירח ומתפלל חרישית. האור הלבן האיר את פניו, את שערו החיוור.
 היא ניגשה אליו בצעדים שקטים, והוא לקח אותה בזרועותיו וחיבק
 אותה. היתה זאת הפעם הראשונה שהתוודה בפניה שהוא אוהב
 אותה, שאהב אותה מהרגע שמבטו נח עליה כשהיתה בת חמש-
 עשרה בלבד. באותו לילה נשפכו מתוכו כל העצב והצער שהרגיש
 על האב שניסה להרוס אותו, כשסיפר לה את סיפור האימה שהיה
 ילדותו. כל שרצתה היה לנחם אותו. כשהתעוררה בבוקר לאחר מכן
 היא עוד היתה בתולה, אבל רק בקושי.

נורה ציחקקה. "הו, לא. לעולם לא אשכח את הלילה ההוא, לא
 כל עוד אני חיה."

סורן ליטף את שפתיה בקצות אצבעותיו. "אני יודע מה שמעת,
 קטנה שלי."

זיכרון נוסף צף ועלה. והוא לא היה נעים כמו קודמו. לאחר שעזבה את סורן באותו לילה, היא עשתה את דרכה לחדר שחלקה עם קלייר. בבית היו מעל לתריסר חדרי שינה, אבל סורן התעקש שהיא וקלייר לא יישנו לחדר. הוא התנהג כאילו בית ילדותו נרדף בידי רוח רפאים מסוכנת. וכשהיתה בזרועותיו של סורן באותו לילה, היא גילתה שבמוכן מסוים היתה זאת האמת. בדרכה לחדר האורחים היא ראתה דמות של אישה עומדת ליד חלון פתוח. זרועותיה היו שלובות, וראשה מורכב. לידה עמד סורן, והשניים דיברו זה עם זה בלחש. נורה חמקה לתוך אחד הצללים והתחבאה שם. היא התגנבה קרוב יותר ויותר, ושמעה את האישה אומרת לסורן שלוש מילים – **אני לא מצטערת**. ואז שמעה את סורן עונה בשלוש מילים משלו. **גם אני לא**.

באותו רגע ידעה נורה שהיא שמעה משהו שאסור היה לה לשמוע. היא נעלמה לתוך החדר שחלקה עם קלייר ובהתה בתקרה, ערנית לחלוטין, עד עלות השחר – גופה עוד בער בכל המקומות שסורן נגע בה, ומוחה קדח מכל מה שחשבה ששמעה.

בהלוויה היא מצאה את עצמה פנים מול פנים עם האישה שאיתה דיבר סורן אמש. היא היתה גבוהה ואלגנטית, שיערה ערמוני ועיניה סגולות, ויופייה הפחיד את נורה, כמו גם הייאוש שכמו אפף אותה כהילה קודרת. סורן הציג אותה כאליזבת, אחותו הגדולה, ואת נורה הציג כחברתה של קלייר. נורה זכרה שכשבחנה את אליזבת, התחוור לה שהיא לא מסתכלת על בן אדם, אלא על רוח רפאים. רוח רפאים חיה ונושמת, אבל רוח רפאים ככלות הכול. אפילו בחשכה ראתה נורה את אותה רוח רפאים מבזיקה בעיניו האפורות של סורן.

"הבטחתי שאגן עלייך, קטנה שלי. זאת הסיבה היחידה שאני שולח אותך מכאן," אמר סורן ועטף את נורה בזרועותיו באחיזת ברזל.

"אחותך... אתה מפחד שהם יגלו מה אליזבת עשתה, נכון?"
סורן תחב קווצת שיער מאחורי אוזנה.

”בכל הנוגע לאליזבת, אני מפחד מאותו הדבר שתמיד פחדתי מפניו. אני מפחד שהיא תגלה עלייך.”

לרכישת הספר המלא לחצי כאן